Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 25

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Un „Palace" în gheţari

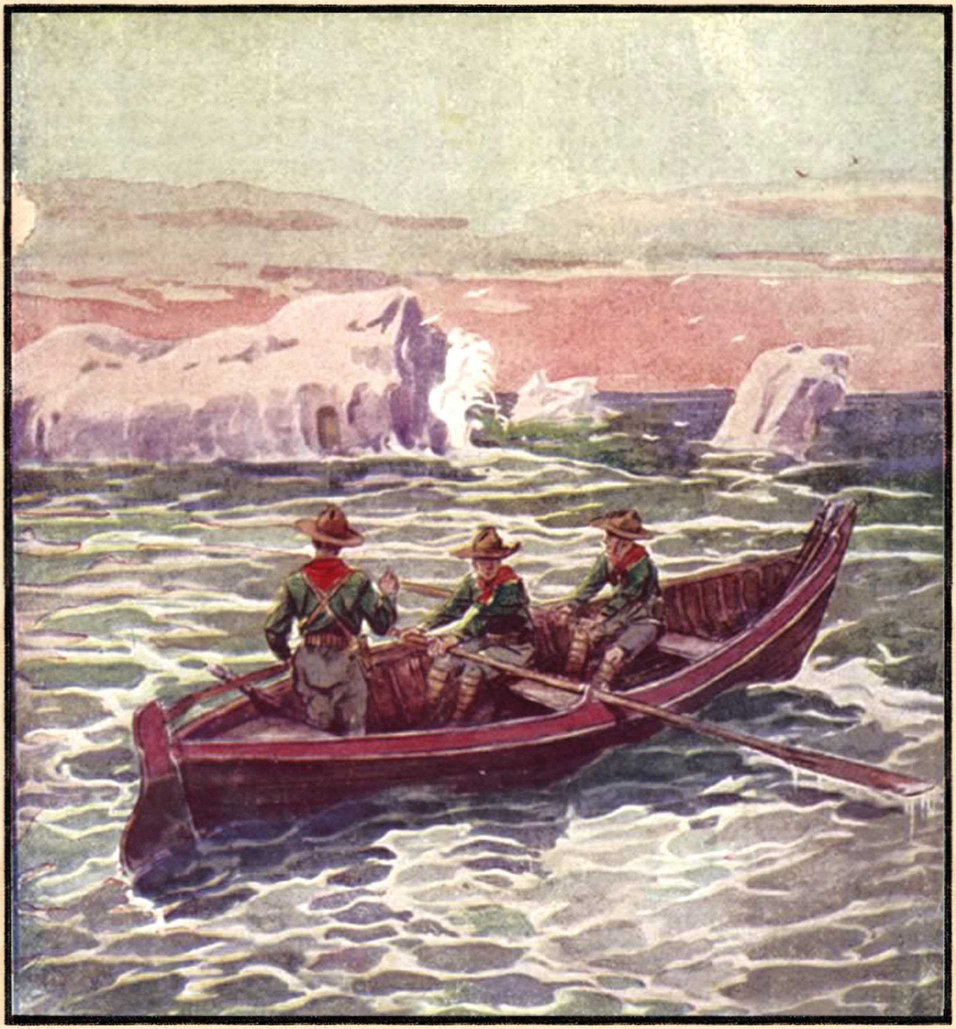

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Un „Palace” în gheţari

Nr. 25

V.1.0
V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
O dramă în tunel

E imposibil de descris imensa emoţie care strânse inima celor trei cercetaşi, a maşinistului şi a fochistului locomotivei, când văzură la zece metri numai trenul pe care-l urmăreau.

Pentru care motiv se oprise trenul acela în tunel? Mister.

Cei trei tineri şi cei doi oameni abia avură timpul să scoată un strigăt ascuţit.

Între timp maşinistul închise instinctiv supapa vaporilor şi fochistul strânsese frâna automată.

Dar, era prea târziu. Se produse o ciocnire formidabilă! În mijlocul unui zgomot oribil şi locomotiva sfărâmă în bucăţele ultimele vagoane ale trenului.

În ciocnire se sfărâmă şi ea şi cei trei cercetaşi, care erau strânşi unul lângă altul, se văzură la lumina roşie a flăcărilor azvârliţi la o mare distanţă. Un obstacol brusc îi opri; simţiră o durere grozavă şi pierdură cunoştinţa.

Pe când galeria se umplea de strigăte, de urlete, de gemete, un om alerga disperat din partea din care venise locomotiva. Omul ieşi din tunel şi, urlând de spaimă, continuă să fugă de-a lungul liniei.

Primii, care găsiră pe acel om fură cinci cantonieri care lucrau la o mică distanţă de Staţia Eyre. Ei îl opriră şi din cuvintele sale trunchiate şi bâlbâirile sale fără sir, înţeleseră că vorbeau cu mecanicul unei locomotive care se ciocni cu un tren în tunel.

Pe când un cantonier, luându-l de braţ alerga cu el spre Staţia Eyre ca să ceară ajutoare, ceilalţi o luară în grabă spre galerie.

Le fu destul de greu s-ajungă până la locul catastrofei, căci trenul deraiat era acum cuprins de flăcări. Se auzeau gemete şi urlete, dar nu se vedea nimeni, căci – după cum aflară mai târziu – toţi călătorii scăpaţi din dezastru fugiseră ca nebuni ieşind prin partea opusă a tunelului.

Ajutoarele sosiră în grabă de la Staţia Eyre şi vreo sută de oameni conduşi de numeroşi ingineri şi funcţionari procedară la curăţirea liniei.

După câteva momente sosea şi o companie de infanterie şi corpul de pompieri din Staţia Eyre.

Şi atunci, la lumina reflectoarelor aduse de pompieri, după o muncă ce ţinu toată noaptea, putură fi scoşi răniţii pe care incendiul îi cruţase şi pe care fumul nu-i asfixiase încă.

Şi pe măsură ce se găsea vreun corp îl depuneau pe o targă şi îl

transportau afară din galerie pe drumul dinspre Staţia Eyre.

Alte ajutoare sosiră de la alte staţii apropiate şi lucrările începură cu o precizie pur americană.

Între timp sălile de aşteptare şi de depozitare a bagajelor din Staţia Eyre fuseseră transformate în infirmerie.

Numeroşi medici sosiră din toate părţile şi fură ajutaţi, de infirmiere improvizaţi; în uimirea generală, se văzu aducându-se o targă pe care erau trei corpuri strâns îmbrăţişate.

Pe când toţi se grăbeau să readucă la viaţă cele trei victime, care păreau ca moarte se auzi un fel de urlet sălbatec şi se văzu un negru de o statură colosală făcându-şi loc printre medici şi infirmieri şi îngenunchind lângă targă pe când striga cu glas disperat:

— Tinerii mei stăpâni! Tinerii mei stăpâni!

Dar medicii care se apropiaseră, constatară că cele trei victime îmbrăcate în uniforma cercetaşilor italieni, erau încă în viaţă. Şi cum, mulţi dintre cei prezenţi citiseră ziarele, îşi amintiră imediat de isprăvile celor trei cercetaşi din Italia şi mai ales, de aterizarea lor la Melburn. Şi toţi strigară:

— Sunt Raimondo, Marius şi Jean Bart!

— Da, da! răspunse negrul, care era Zomba. Scăpaţi pe dânşii! Scăpaţi vă rog!

Medicii îşi îndoiră zelul.

Cei trei tineri prezentau contuzii destul de puternice, dar nu prea grave. Starea lor de nesimţire era datorită unui început de asfixie din cauza fumului.

După o jumătate de oră de îngrijiri, Marius, fu primul care deschise ochii. Se uită în jur şi recunoscu deodată pe Zomba.

— Tu? exclamă el. Dar Raimondo şi Jean Bart?

— Acolo! zise Zomba întinzând braţul şi tremurând de emoţie.

Câteva infirmiere se deteră la o parte şi Marius văzu pe camarazii săi întinşi absolut dezbrăcaţi pe două paturi de campanie. Câţiva oameni îi fricţionau cu putere.

Atunci Marius îşi dete seama că şi el era dezbrăcat şi văzu lângă dânsul doi oameni, care ţineau încă în mână tamponul muiat în alcool cu care îl fricţionaseră.

Cu o mişcare impulsivă vru să se dea jos de pe pat şi să se repeadă la prietenii săi. Dar un medic îl opri, zicându-i:

— Dragul meu, nu eşti într-o stare în care să poţi face gimnastică. Stai, te rog, liniştit; ţi se va da o cuvertură şi uni întăritor şi vei aştepta permisiunea mea spre a te scula. Ai unele contuzii destul de grave şi vreau mai întâi să ştiu dacă nu cumva s-a produs vreo leziune internă. Simţi vrea durere specială?

Supus, Marius se lungi iarăşi pe pat, dar în loc de a răspunde doctorului, întrebă:

— Dar Raimondo şi Jean Bart ce fac?

— Linişteşte-te. Trăiesc şi nu stau mai prost decât d-ta, leşinul lor e ceva mai lung fiindcă sunt mai puţin rezistenţi ca d-ta. Dar garantez pentru viaţa lor.

— Bine!

Şi, închizând ochii, se lăsă în voia îngrijirilor doctorilor.

Aceştia îl întrebară iarăşi, dacă nu simţea vreo durere Internă.

Marius se pipăi cu mâinile încă tremurătoare din pricina comoţii nervoase şi răspunse:

— Nu, mă doare numai puţin la coapse.

La coapsa stângă avea într-adevăr o vânătaie mare şi carnea era strivită.

Îi se aplică un bandaj şi fu îmbrăcat cu o cămaşă albă. Apoi, îi se dete să bea un întăritor amestecat cu un medicament soporific şi Marius adormi.

Deşteptându-se, rămase uimit văzându-se într-o cameră pe care n-o cunoştea. Amintirea catastrofei i se redeşteptă în minte şi atunci se uită în jur, căutându-şi camarazii.

Văzu alte două mici paturi la fel cu al său, în care, acoperiţi cu plapoma până la gât, Jean Bart şi Raimondo, păreau că dorm cel mai liniştit somn din lume.

Şezând lângă o fereastră prin care lumina zilei intra din plin, bravul Zomba citea un ziar.

Marius îşi aminti imediat că se găsea în Australia, unde toate ziarele sunt scrise în englezeşte, limbă necunoscută de Zomba; fu deci foarte mirat văzând pe bunul negru cufundat în citire.

Şi cu jumătate glas, ca să nu trezească pe Raimondo şi pe Jean Bart, îi zise:

— Ei, Zomba, ce citeşti?

Cu un gest brusc, Zomba azvârli ziarul pe jos, se ridică, se repezi la Marius şi luându-i mâinile începu să i le sărute cu frenezie. Marius îl lăsă să-şi facă pofta, apoi, zâmbind, repetă.

— Ce citeai, Zomba?

— Ziar italian.

— Un ziar italian? exclamă Marius.

— Da, eşti la Eyre Station, colon italian. El venit vede voi şi aduce ziar la mine. Ziar vorbeşte de voi. Povesteşte cum străbătut noi Africa.

— A! Înţeleg! întrerupse Marius, râzând. Îţi place să-i citeşti isprăvile în ziare.

Dar, ia spune-mi, ce fac Raimondo şi Jean Bart?

— Stai bun! Stai bun! răspunse Zomba cu un ton grav. Ei nu stai rău. Ei ca d-ta. Dar ei dormire încă fiindcă ei mai nervoşi decât d-ta, a spus medicul.

Marius se mulţumi cu acea explicaţie şi lăsându-şi mâna în a lui

Zomba îşi lăsă capul pe pernă şi închise ochii.

Simţea în tot corpul un fel de amorţire şi în acelaş timp o senzaţie de mulţumire.

Cei trei cercetaşi petrecură trei zile extrem de liniştite în camera aceea din casa primarului din Eyre Station.

Făcură cunoştinţă cu familia primarului, compusă în arară de el, de soţia sa şi de trei graţioase fetiţe şi fură înconjuraţi de cele mai atente îngrijiri.

E uşor de închipuit cu ce bucurie se regăsiră sănătoşi şi salvaţi din oribila catastrofă.

Dar prima lor preocupare fu să se intereseze ce se făcuseră bandiţii.

Primarul le dete toate informaţiile pe care le doreau.

Şi iată ce aflară. Când tunelul fu curăţit se descoperiră cadavrele celor doi gardieni şi ale poliţiştilor. Mulţi dintre oamenii aceia fuseseră ucişi cu focuri de revolver, alţii pieriseră în catastrofă. Cât pentru saci cu cei treizeci de mii de dolari dispăruseră împreună cu bandiţii.

Aceştia fugiseră desigur în urma catastrofei, ducând cu ei cei treizeci de mii dolari. Numeroase trupe fuseseră trimise în urmărirea lor şi se organiză o adevărată goană în întreaga regiune.

Răufăcătorii, care, fireşte, se ştiau înconjuraţi, nemaiavând cai, încercară să pătrundă într-o factorerie spre a fura. Ei omorâră cu focuri de revolver pe proprietar şi pe servitori, dar o patrulă de infanterie care trecea prin apropiere, auzi detunăturile. Ei pătrunseră în factorerie tocmai în momentul în care asasinii erau să iasă din curte.

Atunci ofiţerul, care comanda patrula comandă foc.

Bandiţii traseră şi ei.

Dar soldaţii, care aveau arme cu tragere mult mai repede îi răpuseră curând ucigându-i pe toţi în câteva minute. Cei treizeci de mii de dolari fură găsiţi în saci pe care îi purta fiecare dintre bandiţi.

Şi întreaga sumă fu imediat expediată directorului minelor de la Strangway, care aştepta din ajun acei bani pentru aşi plăti lucrătorii.

— Deci, totul s-a terminat cu bine, observă Marius.

— Afară numai pentru nenorociţii care au pierit în catastrofă, răspunse Raimondo. Dar fochistul şi mecanicul locomotivei?

— Fochistul a murit şi mecanicul a înnebunit.

— Sărmanii! exclamă Jean Bart.

Dar, după câteva clipe de tăcere Marius zise iar:

— Totuşi pentru noi, e un insucces. Şi e prima oară când dam greş de când am început înconjurul lumii, Chix, pe toată linia, urmat de o catastrofă pe care am provocat-o în mod indirect căci noi am luat locomotiva ca să urmărim trenul. De data asta n-am avut noroc.

— Aşa e! aprobă Raimondo.

— Providenţa ne-a părăsit pentru un moment! constată cu tristeţe genovezul.

Primarul încercă să-i consoleze.

Şi cum cei trei cercetaşi puteau umbla, îi conduse prin localitate unde fură obiectul unor manifestaţii de vie simpatie.

Fură foarte mult admiraţi, iar locuitorii voiră să le ofere o medalie în amintirea groaznicei aventuri.

Medalia le fu oferită cu o deosebită solemnitate două zile mai târziu.

Cei trei cercetaşi mulţumiră sinceri mişcaţi şi Marius, zise:

— Această medalie nu ne va mai părăsi deşi n-avem de ce fi prea mândrii, ea ne va aminti întotdeauna grava noastră înfrângere şi pe viitor vom învăţa, să reflectăm înainte de a urma imboldul furiei. Într-adevăr, dacă în momentul de a ne urca pe locomotiva care a ciocnit trenul, aşi fi avut o clipă de gândire n-aşi fi spus să pornească cu toată viteza. Căci paznicii banilor trebuiau să fi făcut uz de semnalele de alarmă imediat ce fuseseră atacaţi şi era fatal ca trenul să se fi oprit în tunel.

Acele ipoteze pesimiste, după ce faptele se consumaseră, umpleau pe cei trei cercetaşi de tristeţe, mai ales când se gândeau la victimele catastrofei.

Şi cu toate dovezile de simpatie ale locuitorilor din Eyre Station, ei nu puteau uita teribila lecţie pe care le-o dase acea groaznică aventură.

Pe trecură două săptămâni la Eyre Station.

Când fură complet restabiliţi luară trenul pentru Melburn.

Aveau uniforme noi, la fel cu ale lor, care le fuseseră confecţionate la Eyre Station. Cumpăraseră apoi rufărie şi un nou echipament.

Zomba purta o splendidă uniformă, făcuta după un desen al lui Marius, din postav albastru, foarte asemănător cu aceea a marinarilor italieni. Bunul negru era entuziasmat.

Îşi cumpăraseră apoi arme noii.

Populaţia din Eyre Station ţinuse să ofere celor trei tineri şi bravului negru carabine cu repetiţie de ultimul model, revolvere de calibru mare, cartuşiere şi casete pline cu muniţii.

Casetele fuseseră depuse în vagonul de bagaje trimis la Melburn.

În scurt, cercetaşii erau pe punctul de a-şi relua călătoria după ce-şi reînnoiseră echipamentul, pe care-l primiseră de la locuitorii din Eyre Station, nu din nevoie, deoarece mulţumită premiului Carnegie erau bogaţi, ci din dorinţa de a se umili.

Ca şi medalia ce primiseră, aceste arme trebuiau să le amintească înfrângerea suferită.

Ziarele din Melburn povestiseră pe larg aventura cu bandiţii şi ciocnirea din „tunelul infernal” cum îi ziceau ziariştii.

Şi tot ziarele le anunţa celor trei cercetaşi la sosirea la Melburn, un lucru pe care nu-l ştiau, deşi unul dintre ei făcuse, dar nu-şi mai amintea..

După o recepţie în casa consulului Italiei (la care depuseseră aeroplanul) primiră un pachet de ziare engleze, pe care Jean Bart, singurul care cunoştea aceasta limbă se apucă să le răsfoiască.

Deodată, pe când citea, privi pe Raimondo şi exclamă:

— La naiba! Nu te mai gândiseşi la ăsta?

— La ce lucru? întrebă Raimondo uimit.

— Şi nici eu, continuă ligurul. Şi nici Marius, nici Zomba.

— Dar, la ce lucru? întrebară ceilalţi împreună.

— La Kling, pe care-l capturase Marius şi care, după cele ce citesc, tu, Raimondo, îl lăsaseşi în arbore.

— E adevărat! răspunse Raimondo, am uitat să vă spun atât înainte cât şi după catastrofă.

Mărturisesc că acest Kling îmi ieşise cu totul din minte.

— O! zise Zomba. Eu nu m-am gândit la nimic.

— Ei bine, întrebă Raimondo, ce i s-a întâmplat?

Şi toţi ascultară cu o vie curiozitate povestirea pe care Jean Bart traducea în italieneşte.

Iată povestirea pe scurt:

D. Borough, crescător din regiunea de est a lacului Eyre, a făcut ieri o stranie descoperire care risipeşte misterul ce înconjoară dispariţia ultimului bandit.

Se ştie, că un bandit, numit Kling, nu se găsea printre cei împuşcaţi de soldaţi şi poliţie care-i cunoştea numele nu-i putuse da de urmă.

Domnul Borough vânând în împrejurimile lacului Eyre, observă printre ramurile unui eucalipt unul din acele refugii aeriene, pe care le construiesc de obicei indigenii.

Din curiozitate, puse pe unul din servitorii care-l însoţeau să se urce în arbore şi acesta descoperi acolo sus un om mort de mai multe zile. Devenit aproape schelet. Servitorul îl înfăşură într-o pătură după ce îl dezlegă, căci – detaliu ciudat – omul era strâns legat de arbore. În buzunarul hainei mortului dl. Borough găsi hârtii care nu mai lăsau nici o îndoială asupra identităţii sale. Era Kling, banditul.

Spuneam că misterul a fost elucidat, dar nu e tocmai exact, căci, dacă ştim ce s-a făcut ultimul dintre bandiţi nu ştim prin ce extraordinare împrejurări a putut muri de foame şi de sete în acel refugiu aerian unde fusese atât de solid legat? Poate că cei trei cercetaşi, au uitat în povestirea lor un amănunt care ar lumina tot misterul. Această uitare e totuşi naturală, căci emoţia celor trei cercetaşi după catastrofă a fost atât de mare încât se prea poate să fi uitat unele amănunte secundare din groaznica lor aventură.

După ce termină de citit, Jean Bart ridică capul.

— E drept, zise Marius, dar e ciudat că Raimondo nu ne-a vorbit nimic de asta.

— Şi e iarăşi ciudat că nici voi nu m-aţi întrebat ce-am făcut cu Kling!

Jean Bart observă:

— Dar acest caz de amnezie parţială nu e rar. După anumite comoţii nervoase, se întâmplă adesea să pierzi memoria chiar a lucrurilor mai important?

— O! gemu Raimondo. Eu sunt cauza morţii acelui individ... Şi ce moarte înspăimântătoare... de foame şi de sete acolo sus... cum trebuie să se fi zvârcolit ca să se dezlege... Oh! Am remuşcări!

Şi câteva lacrimi străluciră în ochii onestului Raimondo.

Marius ridică din umeri şi zise cu un accent furios şi cam glumeţ în acelaş timp:

— Ia taci Raimondo! Mişelul acela n-a avut decât ceea ce merita! Crezi că ne-ar fi cruţat dacă am fi fost în locul lui? Nu numai ca ne-ar fi lăsat să murim de foame şi de sete, dar ar fi născocit tot soiul de chinuri spre a ne prelungi agonia. N-a avut decât ceea ce merita. Dealtminteri, când am fost în stare să ne gândim la el, trecuseră prea multe zile şi desigur că era mort.

— Fără îndoială! afirmă Jean Bart. Şi faci rău că te mai îngrijeşti de asta. În definitiv, legând pe acel individ de arbore, tu sperai să trimiţi să-l ia îndată ce aventura noastră s-ar fi terminat.

— Desigur! răspunse Raimondo încă trist.

— Atunci! conchise Jean Bart, ridicând din umeri.

— La naiba! Mii de pipe! exclamă milanezul. Dar în ciuda celor ce spuneau şi Marius şi Jean Bart simţeau o oroare instinctivă gândindu-se la groaznica moarte a nenorocitului.

— Hotărât lucru, murmură Raimondo. De data asta am dat greş pe toată linia. Bandiţii au fost ce e drept prinşi, în mod indirect, mulţumită nouă, dar n-au fost aşa cum am fi voit noi. Unii au fost ucişi cu focuri de revolver şi altul a murit de foame din cauza mea.

Şi până la ora banchetului, cei trei cercetaşi rămaseră muţi şi încruntaţi.

Constatau pentru prima oară că una din aventurile lor se terminase foarte prost şi se simţeau descurajaţi.

Din fericire banchetul, sau mai bine zis, cele ce urmară după banchet îi reconfortară. Raimondo primise înaintea mesei pe un ziarist, căruia îi povesti adevărul cu privire la banditul Kling. Iar ziaristul publicase chiar în seara aceea în ediţie specială simpla explicaţie a misterului.

Şi, înainte de se termina banchetul toţi citiseră ziarul. Astfel că primarul oraşului Melburn, într-un discurs pe care-l ţinu, putu să facă aluzie la moartea lui Kling în termeni atât de abili şi de delicaţi, încât

tristeţea cercetaşilor şi remuşcările lui Raimondo fură risipite pentru totdeauna.

Şi când fură iarăşi singuri în sala consulatului italian nu cei trei cercetaşi se ocupară imediat de itinerariul călătoriei lor.

După vechiul lor plan, ar fi trebuit, părăsind Australia să se reîntoarcă în Noua Caledonie pentru a vizita penitenciarele.

Dar, erau sătui de ocnaşi evadaţi, sau neevadaţi.

Evenimentele desfăşurate în Noua Caledonie şi în Australia, îi deziluzionaseră.

Erau sătui de a lupta împotriva oamenilor, chiar dac acei oameni ar fi fost dintre cei mai mari criminali.

Şi Raimondo exprimă gândul tuturor, zicând:

— Părerea mea ar fi să isprăvim cu luptele împotriva oamenilor. Aşi vrea un ţinut virgin şi nelocuit unde să nu avem de luptat decât cu natura.

— Ei! zise, Jean Bart… polul atunci!

— Tii! exclamă Marius. Aşa e! Polul! Mii de pipe! E atâta vreme de când stăm la Ecuator şi la tropice şi încep să mă satur de a mă tot prăji la soare. Puţin frig, puţină gheaţă… mai zic şi eu!

— Suntem de acord, exclamă Raimondo. Haidem la pol. La polul sud bineînţeles, care e cel mai apropiat de noi, căci pentru a merge la polul nord ar trebui să străbatem întregul continent asiatic.

— Fireşte, confirmă Jean Bart, vorbim de polul sud.

— O hartă! strigă Raimondo.

Toate hărţile cercetaşilor erau pe bordul aeroplanului!

Jean Bart ieşi din sală şi se duse la aeroplan, care era adăpostit sub un şopron într-o curte din dosul clădirii consulatului.

Se întoarse imediat cu o servietă mare de muşama în care erau strânse toate hărţile lor şi întorcându-se în sala. Se întâlni cu consulul.

Îl rugă să intre cu el pentru a asista la discuţia cu privire la călătoria spre pol.

— La polul sud? strigă consulul.

— Da, veniţi!

Câteva minute după aceea câteşi cinci, inclusiv Zomba, nu aplecaţi asupra unei vaste hărţi desfăşurate pe o masă.

Acea hartă era întocmită după cele mai recente descoperiri antarctice.

La mijloc se vedea polul cu pământurile descoperite în timpul timp; iar la extremitatea hărţii, deoparte extremitatea Americii de sud, de alta, partea inferioară a Africei, un colţ din Madagascar şi o bucată din Australia. În jurul marei regiuni a polului se puteau vedea diverse latitudini, insulele Orcade, insulele Sandwich, insulă Kerguelen şi Noua Zeelandă.

O mică discuţie se încinse între Jean Bart, foarte versat în studiile

geografice şi consulul, pasionat cititor ai tuturor expediţiilor polare.

Pentru a lumina discuţia consulul aduse chiar din studioul său cartea doctorului Otto Nordenskyold, a lui Fr. A. Cook şi jurnalul de bord al căpitanului Scott, ultimii trei exploratori ai polului sud.

Şi discuţia amicală se concentră în jurul drumului pe care ar fi trebuit să-l urmeze cercetaşii pentru a ajunge la el cu aeroplanul.

În principiu fiecare avu o părere personală şi cum pe hărţi itinerariile exploatatorilor erau însemnate cu linii de verse culori, flecare dintre cercetaşi şi consulul chiar îşi manifestă preferinţa specială pentru o anumită linie.

Şi fiecare susţinea cu motive puternice propriul său mod de vedere.

Apoi, ca de obicei, cei trei cercetaşi căzură de acord asupra unui itinerar, pe când consulul continua să susţie ideea.

CAPITOLUL II
Spre Pol

Acordul nu întârzia totuşi să devie complet.

Se hotărî deci, deoarece cu aeroplanul n-aveau de temut, nici vânturi, nici curenţi, nici banchize, ca cei trei cercetaşi, plecând de la Melburn, să urmeze linia ideală a celui de al 140-lea meridian de longitudine orientală care trece prin regiunea Melburnului şi se termină lângă cercul polar la muntele Discovery, descoperit în 1900 de expediţia Borchgrevink.

Pentru a nu devia de la acea direcţie precisă Jean Bart trebuia să „facă punctul”, adică să calculeze poziţia exactă a aeroplanului, cum se face pe bordul unui vas şi combinând rezultatul examinării busolei cu rezultatul punctului, cercetaşii putea fi siguri ca vor păstra totdeauna linia ideală trasă pe hartă de al 140-lea meridian de longitudine orientală.

Distanţa dintre Melburn şi ţara Adeliei, care e prima regiune de pământ mai vastă din apropierea polului sud, e de aproximativ 5.500 kilometri. Dar cercetaşii nu erau nevoiţi să străbată această distanţă într-un singur zbor. Ei puteau ateriza mai întâi în insula Tasmania, care e apropiată de Australia şi se găseşte în vecinătatea celui de al 140-lea meridian. Sau ar fi putut continua zborul până la Insula Companiei Regale, la 2220 kilometri de Melburn, adică aproximativ la jumătatea drumului între coasta australiană şi ţara Adeliei.

Şi deoarece *Aerocul* zbura cu o medie de două sute kilometri pe oră, era vorba – presupunând că se opreau în Insula Companiei Regale – de un prim zbor de treisprezece ore, şi apoi de un al doilea de cincisprezece sau şaptesprezece ore.

Cei trei cercetaşi erau capabili de o asemenea sforţare, dat fiind marea lor rezistenţă şi obiceiul de a se înlocui unul pe altul la volanul *Aerocului,* ceea ce le îngăduia să se odihnească pe rând şi pentru că erau obişnuiţi cu zboruri lungi.

Zomba, bineînţeles, avea să ia parte la expediţie, în calitate de ajutor şi de bucătar.

Deoarece pătrunzând în regiuni atât de friguroase, nu trebuia să neglijeze chestiunea atât de importantă a hranei.

Trebuia să se hrănească bine şi să aibă totdeauna băuturi calde.

Fu deci nevoie să se mai adaoge la obiectele de bord şi o maşină de gătit cu benzină. Benzina era luată chiar din rezervorul *Aerocului.*

Fireşte rezervorul aparatului fu umplut până la gură şi consulul le găsi un vaporaş pe care îl închiriară şi care fu însărcinat să transporte

până în insula Companiei Regale bidoane cu benzină, care să servească la reaprovizionarea cercetaşilor la întoarcerea lor de la pol.

Era de prevăzut că la sosirea lor la Adelia, vor fi consumat jumătate din benzină cu toate că aveau pe bord o suficientă cantitate de rezervă.

Dar, după calcule precise, ştiau că sosind la polul Sud benzina din rezervor şi cea de rezervă nu le putea ajunge decât exact până la Insula Companiei Regale.

Astfel că în punctul acela aveau nevoie de o nouă aprovizionare.

Bineînţeles, în calculele lor asupra kilometrilor, cercetaşii socotiseră vreo mie de kilometri în plus pentru eventuale excursii aeriene spre a studia regiunile polare.

Căci scopul lor era de a atinge polul. Spre a nu se înşela asupra punctului magnetic exact, aveau la ei relatarea expediţiei la pol a lui Amunrsen, primul care ajunsese la pol.

În acea carte erau toate calculele amănunţite asupra punctului polar exact.

Şi cum *Aerocul* era prevăzut cu toate instrumentele necesare acestui scop Jean Bart era sigur că va ajunge la aceleaşi rezultate.

Ceva mai mult, celebrul explorator împlântase chiar la pol steagul norvegian. Cei trei cercetaşi sperau să găsească steagul sau cel puţin coada, căci era de presupus că vântul rupse în bucăţele ştofa dar ei luau cu dânşii un drapel italian pe care voiau să-l împlânte alături de acela al Norvegiei.

E lesne de ghicit cu ce entuziasm cercetaşii şi Zomba, sfătuiţi de consul făceau toate pregătirile necesare.

În adevăr, expediţia pe care o încercau era diferită de toate celelalte. Şi Marius exclama:

— Asta e ceva mai mult decât o simplă aventură! asta e o exploraţie! O expediţie ştiinţifică! E drept că nu vom fi primii care au ajuns la polul sud… şi e curat păcat, mii de pipe! Dar vom fi primii care vor ajunge cu aeroplanul şi afară de asta vom bate şi recordul de viteză. Amundsen a întrebuinţat luni de zile… pe când noi vom ajunge în trei zile.

Timp de două zile merseră din magazin în magazin spre a cumpăra cele necesare; a treia zi o petrecură toată examinând, reparând unde era nevoie şi revopsind aeroplanul şi încărcând pe bord toate bagajele.

A patra zi fu consacrată repaosului. Se mărginiră doar, dimineaţa, să comande la un croitor local câte un costum de lână călduroasă pe care voiau să-l puie de-a dreptul pe corp pe sub uniforma de cercetaş, căci oricare ar fi fost temperatura glacială în care aveau să se găsească, nu voiau să-şi ascundă uniforma sub mantale şi blănuri. Orice îmbrăcăminte destinată să-i protejeze de frig aveau s-o poarte

fie direct pe piele, fie între uniformă şi rufărie.

Ei părăsiră Melburnul într-o Joi.

— O să ne aducă noroc! observă Marius căci Joia e totdeauna o zi de sărbătoare pentru şcolari.

Bineînţeles tot Melburnul cunoştea planul lor.

Şi cum cei trei cercetaşi, fuseseră prezentaţi autorităţilor, se organiză în cinstea lor un fel de serbare de plecare.

Aeroplanul lor fu transportat pe un camion automobil până pe câmpul de manevre, unde se adunase întreaga garnizoană şi o mulţime imensă.

Cu trenuri speciale sosiseră mii de curioşi de la Sidnew şi din oraşele învecinate.

Muzicile intonară marşul regal italian, când apărură cercetaşi şi Zomba.

Fură aclamaţii formidabile, fluturări de pălării şi de batiste; şi pe când răsuna o salvă de tun, Marius strigă din răsputeri:

— Trăiască Italia!

Iar Raimondo punând în mişcare elicea şi motorul, *Aerocul* porni pe teren.

Consulul, cu lacrimile în ochi, le striga cuvinte de adio, care se auzeau cu tot zgomotul asurzitor al aclamărilor mulţimi.

Însfârşit, aeroplanul ridicându-se în aer într-un splendid zbor porni în linie dreaptă spre sud.

Şi mult încă cercetaşii fură urmaţi de ecoul aclamaţiilor mulţimii adunate pe chei şi pe bordul piroscafelor care îi urmăreau pe mare.

— Sărăcuţii! zise Marius. Nu ne vor urma mult timp.

Şi se amuza împreună cu Jean Bart şi Zomba privind miile de vase care alergau pe apă. Dar curând le lăsară în urmă, părând nişte mici puncte negre pe marea azurie până dispărură cu totul.

Dedesubtul aeroplanului nu se va vedea decât imensitatea mării ce se întindea spre sud-vest, mărginită spre nord de coastele australiene, în spre sud de ţărmurile insulei Tasmania.

— Nu ne oprim în Tasmania, nu-i aşa? întrebă Raimondo, întorcându-se spre Jean Bart.

— Cum vrei, zise Jean Bart, deşi nu văd nevoia. Dealtminteri, deocamdată o vedem abia ca pe un norişor pe mare şi avem destul timp să ne schimbăm părerea dacă s-ar întâmpla ceva.

— Dar nu se va întâmpla nimic!

— Nu vă fie frică, mii de pipe! întrerupse Marius, motorul merge parc-ar avea într-însul argint viu… şi apoi aşa de lin, aşa de regulat… îţi face plăcere să-l auzi! Ieri l-am curăţat bucăţică cu bucăţică. Fiţi siguri că de data asta nu ne va lăsa în pană!

— O! Asta i s-a întâmplat destul de rar, obiectă Raimondo.

— E adevărat! Mii de pipe!

— Într-adevăr niciodată respiraţia motorului nu păruse atât de regulată; zborul continua lin fără ruliuri ca şi când aeroplanul ar fi fost susţinut cu un lanţ invizibil de o stea îndepărtată şi ar fi descris cu ea o traiectorie nemuritoare.

Această idee poetică era fireşte a lui Jean Bart.

Şi enunţând-o cu glasul lui calm, ochii îi se împăienjeneau de o expresie visătoare, iar Marius care-l observa e coada ochiului, îi zise, râzând:

— Oho! Sper că vei scrie pe tema asta o frumoasă poemă.

Jean Bart roşi şi răspunse jumătate supărat, jumătate glumeţ.

— Ocupă-te de motorul tău, mecanicule!

Marius privi pe Raimondo, ridicând din umeri şi clipind din ochi.

— Apropierea polului îl inspiră. Cine ştie ce-o să faci până vom fi acolo.

Raimondo răspunse vesel:

— Jean Bart va face versuri, tu le vei cânta şi eu le voi acompania.

— Le vei acompania? Cu ce instrument?

— Cu asta, exclamă Raimondo, imitând intonaţiile lui Marius, ia ascultă puţin băiete, dacă ai urechi.

Şi ţinând volanul numai cu o mână, Raimondo întinse braţul şi trase cu putere de trei sau patru ori firele de oţel de la aripi. Acestea, întinse ca nişte coarde de harpă, răsunară melodios.

Jean Bart şi Marius, care urmăriseră gestul camaradului lor fură uimiţi de acel lucru atât de simplu la care nu se gândiseră. Zomba aplaudând entuziasmat striga:

— Muzica! Muzica!

Marius cu o gravitate comică întrebă pe Raimondo.

— Ia spune-mi, Raimondo, tu eşti născut la Roma, da tatăl tău nu e cumva din Milano?

— Nu, răspunse Raimondo, e veneţian.

— De mirare, zise Marius, cu convingere, căci numai noi milanezii suntem atât de ingenioşi!…

Şi conversaţia continuă astfel mai multe minute cu glume deoparte şi de alta, ce făceau să treacă timpul pe nesimţite.

Călătorii aerieni părăsiseră Melburnul la cinci de dimineaţă şi după calculele lor trebuiau s-ajungă – afară de un caz neprevăzut – la cinci seara la Insula Companiei regale.

Perspectiva de a ateriza înainte de a se înnopta şi de a se putea repauza câteva ore le mărea bucuria.

Nu erau de fapt, preocupaţi, ştiind că *Aerocul* putea naviga pe apă după cum zbura pe mare şi că astfel expediţia prezenta toate probabilităţile de reuşită.

Unica primejdie de temut era furtuna. Ştiau că în regiunile polare, în împrejurimile ţării Adelia groaznice uragane răscolesc cerul şi

valurile şi că se produc vârtejuri violente, care ar fi putut într-o clipă să le zdrobească aparatul cu toată rezistenţa lui.

Dar, puteau evita o astfel de primejdie. Fiindcă o astfel de furtună e întotdeauna precedată cu câteva minute de un nor de zăpadă, care vine cu repeziciune din partea de unde suflă vântul.

Importantul pentru cercetaşi era deci să evite acei nori de zăpadă, deviind la stânga, său la dreapta, spre a ieşi din raza furtunii.

De fapt, acele uragane, ca şi cicloanele din Oceanul Indian se dezlănţuiesc într-un spaţiu foarte restrâns cu o repeziciune fulgerătoare.

Se iscă brusc din pricina diferenţei de temperatură între diversele straturi de aer, durează câteva ore, învârtindu-se pe propria lor axă şi deplasându-se de la sud-vest la nord-est; şi apoi încetează brusc când norii de zăpadă, transportaţi de vânt ajung într-o regiune mai caldă, unde se topesc, s-au într-una mai rece, de unde se precipită în mare sub forma unui fel de grindină lichidă.

Până la amiază cei trei cercetaşi glumiră şi discutară, pe când Zomba, în fundul nacelei ascuns între bidoanele de benzină şi lăzile cu provizii prepara un prânz potrivit.

Acest prim prânz trebuia să se compuie din carne şi legume proaspete.

Luaseră din Melburn şi ouă, iar tinerii privind din când în când la cele ce făcea negrul îşi lingeau degetele la gândul omletei pe care o prepara.

Căci Zomba, mulţumită instrucţiunilor lui Marius devenise un bucătar excelent.

Acea omletă constituia de altfel ceva excepţional, căci era o omletă cu pătlăgele roşii.

Într-adevăr, la Melburn Marius avusese ideea să cumpere câteva splendide pătlăgele roşii şi arătase lui Zomba cum trebuie să prepara cu ele un fel de sos pe care-l amesteca apoi cu ouăle.

Prepararea unei omlete cu pătlăgele roşii e dealtminteri o operaţie extrem de delicată şi Marius recomandase lui Zomba să spargă ouăle, să le bată, să pregătească sosul de pătlăgele într-alt recipient şi să-l cheme la momentul oportun, pentru că era absolută nevoie de ochiul maestrului pentru ca omleta să iasă bine.

Repaosul era fixat pentru ora zece.

Astfel când rasolul şi zarzavatul fură fierte şi sosi momentul să puie pe foc omleta pe care trebuia s-o mănânce după supă, Zomba strigă:

— Domnii eşti servite!

— La naiba? zise Marius. Ar trebui să-mi faci o plăcere Raimondo.

— Care?

— Ascultă, mii de pipe! O oră mai mult sau mai puţin n-are importanţă. Vom ajunge în orice caz înainte de a se înnopta la Insula.

Ei bine, când avem o mâncare atât de minunată, să mâncăm stând strânşi unul lângă altul şi ocupându-ne de aeroplan e curată prostie. Marea e calmă; hai să ne coborâm. Vom lăsa *Aerocul* să navigheze în voie şi strângându-ne cu toţi în partea dinapoi a nacelei vom putea mânca în tihnă, mii de pipe! Mirosul supei şi gândul omletei mă fac să simt ce crimă ar fi din partea noastră să mâncăm nişte feluri atât de delicioase fără linişte şi comoditatea cuvenită!

Raimondo şi Jean Bart începură să râdă şi cum amândoi erau puţintel cam mâncăcioşi fură repede de aceeaşi părere cu Marius.

— Fie! aprobă Raimondo. La urma urmei ai dreptate. O oră întârziere nu importă. Avem aici pe Jean Bart cu busola şi harta, care ne va repune imediat pe calea cea bună, căci e evident că pe când aeroplanul va naviga vom fi în voia valurile şi a vântului.

— Nu e un inconvenient! zise iute Jean Bart. Poţi ameriza, Raimondo. Înainte de a ne relua zborul vom face „punctul" şi cum acest calcul nu se poate face decât la amiază, vom sta două ore pe mare. În loc să sosim la cinci în insula Companiei regale, vom sosi la şase sau la şapte, dar soarele nu apune înainte de opt aşa că avem tot timpul.

— Ne-am înţeles! conchise Raimondo.

Şi făcu manevrele necesare pentru scoborâre.

Două minute după aceea, aeroplanul aluneca pe suprafaţa apei, o atingea, sălta, o atingea iar şi, însfârşit se oprea cu motorul stins şi elicea nemişcată.

Şi vocea lui Zomba repetă:

— Domnii eşti servite!

Şi bravul negru, spunând acestea, făcea o plecăciuni adâncă.

— Haidem! zise Marius.

Cei trei cercetaşi încălecând peste scaunele lor se aşezară în spaţiul liber dintre lăzi şi bidoane în fundul nacelei.

În timpul acela aeroplanul plutea ca o bărcuţă şi marea în jur era nespus de liniştită.

— Nu vă ocupaţi de mine, zise Marius. Eu voi mânca, după mai târziu, voi începeţi şi în timpul ăsta eu voi prepara omleta. O să vedeţi cum o să vă lingeţi degetele!

Avusese grijă, din ajun să cumpere o tigaie pentru a frige omleta la care se gândise cu atâta poftă.

O puse pe maşina încinsă şi turnă în ea jumătate dintr-o cutie cu unt.

Zomba continua să bată ouăle, care acum se transformaseră într-o spumă aurie.

Când untul începu să sfârâie Marius strigă:

— Adu-ncoace!

Şi luă din mâinile lui Zomba farfuria de aluminiu cu ouăle bătute şi

le vărsă în tigaie.

Sorbind supa, Raimondo şi Jean Bart urmăreau cu o privire de admiraţie respectuoasă operaţiile lui Marius.

Milanezul cu o furculiţă mişca omleta ca să se frigă în mod egal. Apoi porunci:

— Sosul de tomate!

Grav şi solemn, Zomba îi prezentă vasul în care era sosul de pătlăgele.

Cu o mişcare de maestru Marius turnă sosul peste omletă ale cărei margini le îndoi ca să-l acopere.

Apoi luă tigaia de coadă şi cu o mişcare bruscă şi bine calculată o sălta în aer, întorcând omleta pe partea cealaltă. După ce o lăsă să se prăjească şi pe partea aceea o trecu uşor pe o farfurie, strigând:

— Bun! Vinee!

Şi prezintă lui Raimondo şi lui Jean Bart o omletă rumena pufoasă şi parfumată care promitea să fie delicioasă.

— Frige şi trebuie s-o mâncăm cât e fierbinte.

— Dar supa ta?

— Pe când voi vă veţi servi, o voi înghiţi dintr-o dată.

Şi Marius, stând jos, între Raimondo şi Jean Bart începu să soarbă cu lingura supa, pe care i-o prezentase negrul.

Vasele nu lipseau pe bordul Aerocului.

La Melburn, Marius reînnoise toate vasele de bucătărie cumpărând din cele de aluminiu care se strângeau, ocupând astfel foarte puţin loc, Uşurimea metalului le făcea şi mai practice şi mulţumită îngrijirilor zilnice se menţineau într-o perfectă stare de curăţenie. Până şi lingurile şi furculiţele erau tot de aluminiu. Nimic nu le lipsea deci cercetaşilor pentru un prânz excelent şi complet.

Şi Marius, care nu era de loc modest când era vorba de talentele sale culinare, nu făcu economie de laude entuziaste pe care şi le adresa singur.

În cinci minute, cercetaşii şi Zomba făcură să dispară faimoasa omletă.

Apoi băură o sticlă cu şampanie, oferită, de consul şi atacară cu entuziasm un excelent rasol cu legume. După aceea mâncară brânză şi fructe.

La urmă Zomba prepară cafeaua şi cei trei cercetaşi răsuciră câte o ţigară, dându-i voie lui Zomba să-şi aprindă pipa. Şi astfel trecu o oră de completă fericire.

Raimondo. Marius şi Jean Bart se reîntoarseră la locurile lor, iar Zomba, lăsând pentru mai târziu spălarea vaselor, obţinu permisiunea de a se aşeza la locul lui lângă Jean Bart şi în spatele lui Marius.

Pe o mare liniştită, poleită de razele soarelui, aeroplanul naviga lin împins spre nord-est de o briză uşoară.

Nu se mai vedeau spre nord munţii Australiei.

Pretutindeni nu era decât imensitatea azurie a mării şi a cerului.

Din când în când Jean Bart se uită la cronometrul său şi la amiază, aruncând restul de ţigară îşi luă instrumentele pentru a face „punctul”.

Măsura cu sextantul înălţimea soarelui, făcu calculele necesare, consultă harta şi busola şi zise:

— Ştiu unde suntem şi dacă sunteţi gata putem pleca.

— Suntem în direcţie bună? întrebă Raimondo.

— Nu trebuie decât să virezi o jumătate de cerc spre sud.

— Foarte bine.

— Atunci plecăm?

— Da, da plecăm, conchise Raimondo.

Zomba, fără să mai aştepte ordine, încalecă pe spătarul scaunului său şi se duse iarăşi în fundul nacelei unde-l aştepta de lucru.

Jean Bart desfăcu harta pe măsuţa aşezată în faţa lui, o fixă cu nişte ţinte, apoi plecându-se ca să mai vadă odată busola, zise lui Raimondo:

— Poţi porni.

Raimondo execută manevrele necesare, elicea se puse în mişcare, motorul de asemenea şi după ce alunecă o clipă deasupra apei, aeroplanul îşi luă zborul.

Aerocul fu îndreptat în direcţia exactă şi Raimondo îl putu uşor menţine pe linia dreaptă deoarece la altitudinea de trei sute de metri nu sufla nici cel mai mic vânt.

Toată după amiaza nu avură nici cel mai mic incident, pe mare nu se vedea nici o navă. Acele regiuni sunt în totdeauna pustii fiindcă nu oferă nici o cale vapoarelor.

Uneori sunt străbătute de câte o balenieră sau de bărcile vânătorilor de foce care merg de la insula Tasmania până la primele coaste polare. Dar nefiind nici sezonul pescuitului, nici al vânătoarei, nu se zărea nici un vas.

Cercetaşii convorbiră liniştiţi de lucrurile cele mai diverse până ce un cuvânt al lui Jean Bart aduse vorba de Italia şi de familiile lor.

După scrisoarea primită la Borneo şi la care răspunseseră. Nu mai primiră nici o ştire de la părinţii lor.

Speraseră să găsească scrisori la Melburn, dar în zadar, înainte de a pleca din Melburn trimiseseră o lungă cablogramă prin care comunicau părinţilor lui Raimondo şi ai lui Jean Bart şi unchiului lui Marius, că ei plecau cu nedespărţitul lor Zomba spre polul sud.

— În orice caz, observă Jean Bart, îndată ce ne vom găsi într-o ţară civilizată, vom telegrafia consulului din Melburn cu să ne trimită corespondenţa sosită în absenţa noastră.

— Vezi bine! aprobă Raimondo.

— Şi apoi, adăogă Marius, e foarte posibil să ne întoarcem chiar noi la Melburn.

— O, pe asta nu ne putem baza, ripostă Jean Bart, deoarece ori de câte ori ne-am propus să ne înapoiem într-un loc, a fost totdeauna câte un incident care ne-a împiedicat. Amintiţi-vă evenimentele din Noua Caledonie. Voiam tocmai să ne înapoiem la Numea şi când colo zburăm spre polul sud.

Prin urmare…

— În fond, asta n-are importanţă, vom telegrafia consulului italian din Melburn să binevoiască să ne reexpedieze corespondenţa sosită acolo.

— Dar noi fixasem familiilor noastre adresa la Numea în Noua Caledonie.

— Aşa e! ziseră ceilalţi doi.

— Atunci la Numea trebuie să telegrafiem.

— Nu, zise Marius, mi-aduc aminte că-n ultimul moment, guvernatorul Noii Caledonii ne-a vestit că ne va expedia corespondenţa la Melburn.

— Ah! Cu atât mai bine! zise Raimondo. Şi continuară să vorbească despre familiile lor şi despre proiectele lor da viitor.

Între timp soarele începuse să apună şi când cronometrul lui Jean Bart arătă ora şapte fără zece, Marius, care privea spre sud, scoase un strigat:

— Pământ!

— Desigur e Insula Companiei Regale, zise Jean Bart.

Pământul se zărea puţin spre stânga la nord-vest.

Raimondo făcu să devieze aeroplanul cu o jumătate de cerc şi se îndreptă spre insula pe care o descoperise Marius şi care acum se vedea din ce în ce mai bine.

Avea aspectul unei platforme de stânci înalte şi repezi.

Când fură foarte aproape constatară că formaţia sa era aşa cum li se păruse – şi că pământul nu prezenta altă vegetaţie decât un fel de iarbă scurtă şi aspră care ici şi colo, nuanţa solul de o palidă culoare verzuie.

Aterizarea fu cât se poate de uşoară. Raimondo n-avea decât s-aleagă între douăzeci de locuri potrivite. Într-adevăr culmea insulei era formată în unele locuri de o platformă de stânci, în altele de poiene naturale, care prezentau trei planuri succesive, aşezate ca treptele unei scări absolut netede.

Raimondo alese pentru a ateriza planul inferior, fiindcă era acoperit cu iarbă şi fiindcă se zăreau pe el nişte fiinţe în mişcare.

Jean Bart, care observa cu binoclul strigă:

— Pinguini!

Erau într-adevăr pinguini, care îndată ce aeroplanul ateriză aproape

trecând peste ei, fugiră, dând impresia unei mulţimi de pitici ciudat îmbrăcaţi cu pieptar şi pantaloni albi şi cu haină neagră.

Mulţimea compactă a păsărilor nu se sperie decât o clipă, căci se opri, apoi se întoarse dintr-o singură mişcare ca un regiment la manevre şi strigând şi bătând din aripi înaintă spre aeroplanul imobil.

Abia puseră piciorul pe pământ şi cei trei cercetaşi şi Zomba se văzură înconjuraţi de mii de pinguini, care veneau din toate părţile. Erau poate, vreo zece mii.

Nu era uşor lucru să treacă prin furnicarul acela. Pinguinii aceia erau de specia numită stângacii de Adelia, cunoscuţi pentru caracterul lor agresiv, după cum citiseră în notele doctorului Amundsen.

Când văzură pe oamenii aceia înaintând spre ei, pinguinii se ridicară înfuriaţi şi se repeziră la noii sosiţi cu penele de pe cap zburlite de furie şi scoţând strigăte ascuţite. Cei mai apropiaţi încercară să-i lovească cu ciocul şi cu cioturile lor de aripi.

Ca să scape de acele ciudate păsări pe care-şi rezervau să le examineze mai târziu, cercetaşii luară vâslele care serveau aeroplanului când navigau pe apă şi începură să dea în dreapta şi în stânga în pinguinii, care se apropiau prea mult.

Păsările, intimidate se deteră înapoi scoţând lungi strigăte ascuţite şi se grupară la o depărtare de vreo sută de metri, unde erau ţinute în respect de Zomba care mânuia cu energie una din vâsle.

Între timp cercetaşii pregăteau lagărul pentru noapte.

Asigurară cu ajutorul frânghiilor prinse de pari bătuţi în pământ, absoluta imobilitate a aeroplanului şi întinseră deasupra nacelei o foaie de cort care să-i apere de frig. Începeau să simtă enorma diferenţă de temperatură între regiunile părăsite de dimineaţă şi acelea în care se găseau.

În insulă nefiind lemne prepararā prânzul de seară la maşina cu benzină şi mâncară cu poftă.

Când începu să se înnopteze toţi pinguinii dispărură. Desigur se duseseră la cuiburile lor dintre stâncile de pe ţărm.

După acea retragere, cercetaşi! înţeleseră că n-aveau nimic de temut pentru noapte, căci în insulă nu erau desigur nici alte animale nici oameni.

Şi după ce fumară câte o ţigară şi discutară despre pinguini, se urcară în nacelă, pe când Zomba aşeza vasele la loc şi însfârşit, câte şi patru, înfăşuraţi în pături călduroase se lăsară în voia somnului.

Noaptea fu foarte liniştită şi se treziră la răsăritul soarelui. Veseli că dormiseră atât de bine se pregătiră imediat de plecare, fără a mai lua seama la pinguini, care alergaserăţi în toate părţile.

Dar, conform celor convenite la Melburn cu consulul italian, strânseră toate pietrele pe care le găsiră în jurul aeroplanului şi construiră un fel de piramidă. Aceasta trebuia să arate căpitanului

care avea să aducă benzina, locul unde să construiască un adăpost pentru bidoanele cu benzină.

Zece minute după construirea piramidei, aeroplanul îşi reluă zborul.

Motorul funcţiona admirabil şi ajunseră curând la o viteză de două sute kilometri pe ora.

Temperatura devenea din ce în ce mai rece, cu toată limpezimea cerului şi splendoarea soarelui, dar cercetaşii şi Zomba nu sufereau de frig căci sub uniforme aveau flanele groase, care-i apărau suficient.

La amiază, prânziră, în plină cursă apoi Jean Bart luă poziţia aeroplanului.

După ce termină calculele zise:

— Probabil am trecut sau vom trece – nu pot spune precis – a şaizecea paralelă australă.

Chiar în momentul acela Marius care privea printr-una din ferestrui începu să strige:

— O banchiză!

De dimineaţă chiar cercetaşii discutaseră mult despre banchize şi erau nerăbdători să vadă unul.

Era pentru ei un spectacol nemaivăzut.

Dar aeroplanul zbura atât de repede, încât ar fi fost primejdios, din pricina aerului prea rece, să scoată capul afară din parbriz. Se mulţumiră deci să privească prin ferestruia închisă.

Era într-adevăr o banchiză.

Mergea de la sud-est spre nord-est.

Era un adevărat zid de gheaţă care disperă pe navigatori, fiindcă opreşte în loc vasele, dar cercetaşii nu se sinchisiră, căci aeroplanul nu cunoaşte obstacole.

Pe când priveau banchiza, care apropiindu-se sclipea la soare, Jean Bart strigă:

— Iceberguri!

Icebergurile simt formaţiuni glaciale caracteristice ale regiunilor polare. În Oceanul Antarctic sunt mai numeroase decât în cel Artic. Sunt adevărate blocuri de gheaţă plutitoare, care dezlipindu-se de banchize sunt transportate de vânt şi de curenţi şi circulă la întâmplare prin oceanul polar.

Icebergurile sau gheţarii antarctici constituie în general mase compacte care se înalţă ca o stâncă trunchiată la vârf având o lungime de zeci de kilometri şi de la şaizeci la şaptezeci de metri înălţime deasupra nivelului mării.

Astfel când icebergurile se aliniază în şiruri care se succed în aşa mod încât intervalul ce le separă e invizibil, dau impresia unor ziduri de gheaţă imposibil de pătruns.

Astfel se explică povestirile navigatorilor antici care vorbeau de bariere care închid oceanul Atlantic.

De la înălţimea la care se aflau cercetaşii constatară că ceea ce ei crezuseră că era banchiza, era un zid gros de *iceberguri.*

Banchiza – adevărata – pe care o văzură aproape în acelaş timp, se afla dincolo de iceberguri de care era despărţită printr-un larg canal de apă albastră ca cerul.

Timp de o oră aeroplanul zbură fără incidente. Trecu pe deasupra icebergurilor şi ajunse curând deasupra banchizei.

Dar tocmai când zburau pe deasupra acesteia, timpul se schimbase cu acea repeziciune caracteristică mişcărilor atmosferice în mările australe.

La început fu un nor mare care se lăsă deasupra imensei întinderi de gheaţă şi care în câteva clipe ocupă jumătate din cer.

În acelaş timp, vântul începu să sufle şi Jean Bart declară fără să ezite:

— Furtuna!

— Trebuie s-o luăm spre dreapta, sau spre stânga, zise Raimondo.

— Da, căci e imposibil să trecem printre norii aceia, care în curând se vor transforma în ploaie amestecată cu zăpadă în mijlocul unei teribile dezlănţuiri de vânturi.

— Cred, observă Marius privind cerul, că cel mai bun lucru ar fi să ne urcăm cât mai sus deviind spre dreapta, căci norul pare că se întinde spre stânga.

— Exact! zise Jean Bart.

— Haidem atunci! zise Raimondo.

Şi modifică direcţia aeroplanului în sensul arătat.

În acelaş timp manevră pârghia de înălţime şi în câteva minute aeroplanul se urca la două mii de metri.

Acolo sus, cercetaşii se găseau în plin soare şi furtuna şi banchiza nu le mai apăreau decât ea un feric peisaj alb plutind pe oceanul albastru.

Jean Bart, care observa cu binoclul rămase mult timp tăcut, iar ceilalţi tăcură şi ei, aşteptând rezultatul observaţiilor sale.

Deodată genovezul ridică capul, lăsă să-i cadă pe genuchi binoclul şi zise:

— Am văzut ceva foarte curios.

— Ce lucru?

— Am ezitat înainte de a vi-l semnala, fiindcă-mi închipuiam că era poate produsul unei halucinaţii sau al mirajului.

— Dar spune odată ce e… zise Marius nerăbdător.

— Ei bine, mi s-a părut c-am zărit pe un mic iceberg, lung poate de un kilometru şi larg de vreo cinci metri sau poate mai puţin, căci la distanţa asta se pierde sensul proporţiilor exacte şi fiindcă…

— Dar însfârşit, întrerupse Marius, strigând – ce-ai văzut, vrei să spui odată?

— Am văzut oameni!

— Oameni pe iceberg! strigară în acelaş timp Raimondo şi Marius.

— Da şi lucru şi mai straniu, acel gheţar mi s-a părut că are nişte deschizături negre ca şi când ar fi uşi sau ferestre.

— Eh, asta prea e prea! strigă Raimondo.

— Mii de pipe! Iată ceva care mă uimeşte!

Şi Marius luându-şi binoclul se grăbi să se uite întrebând:

— Jean Bart, în ce direcţie?

— La dreapta, în faţa noastră.

Şi zicând aceasta îşi reluă binoclul.

Deodată Marius scoase un strigăt.

— E adevărat! E adevărat! Coboară Raimondo, coboară. Văd un gheţar care e locuit de oameni. E o uşă şi două ferestre şi văd foarte desluşit un om, care aprinde focul lângă uşă.

— Foc lângă uşă? murmură Raimondo.

— Da! Da!

Dar Jean Bart insistă:

— Coboară în diagonală cât mai lungă ceva mai spre dreapta.

— Marea e liniştită?

— Da, putem să amerizăm şi să ne îndreptăm apoi pe apă până la iceberg.

O emoţie puternică agită pe cei trei tineri, căci nimic nu era mai extraordinar ca un iceberg locuit de oameni. Un iceberg cu uşi şi ferestre; iată ceva ce nu fusese povestit de nici un explorator al polilor.

Marius, cu binoclul la ochi, continua să privească prin ferestruie la acea extraordinară apariţie, scoţând din când în când câte o exclamaţie însoţită de expresiile lui favorite:

— Mii de pipe! Pe toţi drăcii!

După câteva clipe *Aerocul* atinse apa, saltă, lunecă pe unda liniştită şi chiar Raimondo, înălţând capul deasupra parbrizului putu vedea la o distanţă de vreo doi kilometri un mic gheţar a cărui conformaţie le apărea acum în toate amănuntele ei.

Era o masă de gheaţă care forma două etaje. Primul plan se ridica numai la câţiva metri deasupra apei. Iar pe această primă platformă al doilea plan se înălţa ceva mai înapoi.

Şi la baza acestei platforme se vedea desluşit un orificiu mai mare între două orificii mai mici, care simulau perfect o uşă şi două ferestre.

În faţa platformei, lângă un foc a cărui flacără o vedeau foarte bine, doi oameni gesticulau.

Şi pe apă, la picioarele gheţarului plutea o barcă.

Cei trei cercetaşi şi Zomba se ridicaseră în picioare. Cei doi kilometri fură străbătuţi într-un minut şi aeroplanul se opri la câţiva

metri de iceberg.

În marginea primei platforme, doi oameni înfăşuraţi în blănuri învechite şi cu capul învelit în cârpe, ridicau braţele la cer şi strigau:

— Trăiască Italia! Trăiască Italia!

CAPITOLUL III
Naufragiaţii de pe „Manela”

Câteva clipe, cercetaşii, în picioare în nacela Ae*rocului* nu putură rosti nici o vorbă.

Emoţia lor fu imensă auzind la şaizeci de grade de latitudine strigătul de „Trăiască Italia”, scos de doi oameni care locuiau într-un gheţar plutind în voia vânturilor şi a curenţilor; era într-adevăr un lucru care ar fi înmărmurit chiar pe oamenii cei mai obişnuiţi cu aventurile cum erau cei trei cercetaşi.

Însfârşit, Marius fu cel dintâi care-şi scoase pălăria şi agitând-o în aer strigă şi el.

— Trăiască Italia.

Dar, Raimondo, mai practic strigă:

— Aduce-ţi aici barca.

Fără îndoială cei doi oameni de pe gheţar erau tot atât de uimiţi ca şi cercetaşii, poate chiar şi mai mult de vreme ce nu se gândiseră la un lucru atât de simplu: să se urce în barcă şi să se ducă la aeroplan, care nu se putea apropia mai mult de gheţar, fără a se expune la sfărâmarea elicei sau a unei aripi.

La strigătul lui Raimondo cei doi oameni se precipitară coborând în fugă nişte trepte tăiate în prima platformă a gheţarului, săriră în barcă şi din câteva lovituri de lopeţi fura lângă aeroplan.

— Atenţie, Zomba!

Negrul înţelesese şi plecându-se apucă cu mâna partea dinainte a bărcii oprind-o brusc ca să nu se izbească de aeroplan.

Barca acostase în faţa aripei drepte.

Câteva minute cei trei cercetaşi şi ciudaţii locuitori ai gheţarului rămaseră în picioare nemişcaţi.

Cercetaşii văzură ochii celor doi oameni umplându-se de lacrimi, care cădeau încet pe obrajii lor bronzaţi. Însfârşit, Raimondo luă cuvântul.

— Sunteţi italieni?

— Da! răspunse unul dintre oameni. Suntem căpitanul şi mecanicul unei baleniere „La Marietta” care s-a scufundat acum şapte luni la sud de insula Kerguelen. De atunci noi trăim pe acest iceberg, de care s-a ciocnit baleniera. Din cei optsprezece oameni ai echipajului noi suntem singurii supravieţuitori. Toţi ceilalţi s-au înecat. Noi care am avut norocul să ne putem refugia pe iceberg, văzurăm a doua zi după naufragiu că nenorocitul nostru vas se răsturnase pe un colţ ieşit afară din banchiză şi care în urmă a fost distrus. Am putut astfel

transporta de pe balenieră instrumente, provizii şi obiecte de tot felul, scânduri şi frânghii; cu destulă greutate am săpat în iceberg un fel de cavernă ale cărei ferestre şi uşă le vedeţi de aici. Şi trăim de atunci împinşi de vânt, sau târâţi de curenţi. Văzând în fiecare zi cum descreşte lungimea şi lărgimea casei noastre plutitoare, aşteptându-ne sau să murim în timpul unei furtuni, sau să întâlnim o navă, care să ne salveze. N-a, venit un vapor ci un aeroplan. Domnul fie lăudat! Trăiască Italia!

Căpitanul „Mariettei” vorbise cu o exaltare din ce în ce mai mare. Şi, strigătul său de „Trăiască Italia” se termină cu un sughiţ de plâns. Dar, cercetaşii înţeleseră teribila dramă în care interveniseră în mod atât de providenţial.

Căci un iceberg e totdeauna expus să se izbească de alt iceberg şi să se prefacă în mii de bucăţele; sau iarăşi, dacă partea care e sub apă devine mai mică decât cea de deasupra, să se răstoarne pe neaşteptate.

Şi stranii săi locatari trăiau de şase luni cu teama continuă de a vedea producându-se unul din acele accidente, care ar fi fost semnalul morţii lor.

Cercetaşii şi Zomba înţeleseră şi împărtăşiră emoţia profundă a celor de; naufragiaţi, care se vedeau aproape de salvare.

Cu o mişcare impulsivă, Raimondo, Marius şi Jean Bart săriră în barcă şi îmbrăţişară pe cei doi oameni.

Apoi după ce exaltarea unora şi a altora se mai potoli putură vorbi cu mai mult sânge rece.

Un vânt uşor sufla din spre sud-est şi icebergul era uşor. Împins spre nord-vest.

Jean Bart propuse să lege aeroplanul de partea dinapoi a icebergului, în aşa mod încât acesta să-l tragă după dansul fără a risca să-l ciocnească, deoarece mişcarea sa era foarte lentă.

În modul acesta puteau vizita locuinţa naufragiaţilor şi lua apoi măsurile cerute de împrejurări.

Acest plan fu imediat adoptat şi barca naufragiaţilor remorcă Aerocul făcând înconjurul icebergului.

Pe când se apropiau cercetaşii observară că în multe locuri naufragiaţii săpaseră trepte ca acelea săpate la baza casei plutitoare şi aceasta din pricină că atunci când se duceau cu barca la pescuit, căpitanul şi mecanicul voiau să se poată urca pe iceberg din orice parte; de altminteri conformaţia icebergului chiar, le înlesnea această urcare deoarece primul plan forma un fel de cornişă de jur împrejurul lui.

Al doilea plan în care era săpată casa se înălţa în mijlocul platformei. Barca se opri lângă scara din partea dinapoi a icebergului şi cei doi oameni debarcară ducând o ancoră de pe *Aeroc.*

Ancora fu fixată în gheaţă şi consolidată cu altă ancoră adusă de Zomba.

Pe când căpitanul supraveghea această operaţie mecanicul alergă pe platformă şi dispăru.

Se înapoie puţin după aceea aducând doi drugi de fier şi un ciocan.

Aceştia fură înfipţi în gheaţă în faţa ancorelor iar frânghiile care porneau din cele două laturi ale *Aerocului* fură înfăşurate în jurul lor.

Convenină apoi, ca Zomba să rămână pe bordul aeroplanului şi la cel mai mic incident să dea alarma cu sirena.

Astfel cercetaşii puteau sări imediat în barcă spre a ajunge mai repede la aeroplan.

Toate aceste n-aveau să dureze decât până se înnopta căci la ora aceea cercetaşii ţineau să se înapoieze la aeroplan spre a fi gata la orice eventualitate.

Abia când puseră piciorul pe platforma icebergului cercetaşii se gândiră să se informeze de numele naufragiaţilor.

Căpitanul se numea Marietti şi de aceea, dase numele de „Marietta” vasului său. Şeful mecanic se numea Bruni.

Marietti şi Bruni conduseră pe cercetaşi în casa lor.

Pe prag, căpitanul se înclină zicând:

— Cercetaşi italieni, fiţi bine veniţi la Iceberg Palace.

Căci căpitanul era un om de o fire veselă, care îşi regăsise toată veselia în faţa perspectivei de a fi salvat.

Acest „Palace” într-un gheţar se compunea dintr-o singură încăpere, adică o cavernă săpată înăuntrul blocului de gheaţă nu de naufragiaţi, care n-ar fi izbutit niciodată să facă o muncă atât de titanică, ci de capriciul naturii.

Fără îndoială în timpul formării sale, icebergul păstrase într-însul fragmente de roci, ceea ce dovedea că era un enorm bloc de gheaţă dezlipit din ţara Adeliei sau din insule Kerguelen.

Când naufragiaţii puseseră piciorul pe iceberg, rămaseră uimiţi văzând că un perete al mesei de gheaţă prezenta linele urme negre.

Cu lovituri de târnăcop desfăcură acele roci, care ne mai fiind ţinute de gheaţă se precipitară în mare lăsând astfel în loc o gaură. Turnând apoi apă din mare în jurul marginii acelei găuri formară un fel de zid de gheaţă în care săpară o uşă şi două ferestre. Cu ajutorul scândurelelor de pe balenieră construiră nişte obloane pentru a le închide şi astfel îşi alcătuiră în interiorul icebergului un adăpost format din gheaţă solidă, în care lumina şi căldura soarelui nu pătrundeau şi deci, nu se putea topi.

Construiseră apoi o podea cu resturile din barca naufragiată şi puseră deasupra câteva saltele luate tot de pe bordul vasului distrus.

Şi căpitanul, care era un om de vreo cincizeci de ani, după ce dete toate aceste explicaţii cercetaşilor îi rugă ca la rândul lor să le explice

cum veniseră cu aeroplanul în acea regiune pustie a Oceanului Atlantic.

Raimondo, Marius şi Jean Bart erau absolut necunoscuţi pentru cei doi naufragiaţi, care, fiind plecaţi de un an la pescuit nu mai citiseră, nici un jurnal.

Raimondo le povesti pe scurt aventurile lor, apoi cu obişnuita lui bunătate de suflet, adăogă.

— Aveam intenţia să zburăm până la polul sud, dar îmi închipui cât trebuie să doriţi s-ajungeţi mai repede în regiuni civilizate.

— O, da! exclamă căpitanul, luând mâinile lui Raimondo şi strângându-le cu efuziune.

Raimondo reluă.

— Vom merge la pol mai târziu; deocamdată vă punem aeroplanul la dispoziţie spre a vă duce unde voiţi.

Recunoştinţa celor doi naufragiaţi fu atât de vie încât nu găsiră cuvinte ca să răspundă.

Însfârşit, după ce trecu prima emoţie, căpitanul zise cu glas tremurător.

— Cel mai bun lucru e să ne transportaţi în Australia, de vreme ce, după cum spuneţi, e locul cel mai apropiat.

— Ne-am înţeles, aprobă Raimondo. Nu încape nici o discuţie şi sunt sigur că tovarăşii mei împărtăşesc părerea mea.

Marius şi Jean Bart făcură un gest afirmativ, căci dorinţa de a ajunge la polul sud dispărea în faţa faptei bune ce aveau de îndeplinit, punând pe căpitan şi pe mecanic în măsură de a-şi revedea cât mai curând patria.

Plecarea *Aerocului* fu deci hotărâtă pentru a doua zi…

Nu puteau porni imediat, fiindcă n-ar fi sosit în insulă – Companiei Regale decât noaptea şi era primejdios să zboare noaptea deasupra Oceanului polar, din pricina furtunilor ce puteau izbucni.

De altminteri Aisberg Palace nu era lipsit de provizii. Tot ce fusese pe bordul Mariettei fusese transportat acolo şi aveau de mâncat şi de băut pentru şase luni.

Dar proviziile de pe *„Aeroc”* fiind mult mai proaspete, Marius aduse tot ce trebuia pentru un prânz excelent şi pentru prima oară de la izolarea lor pe iceberg, căpitanul Marietti şi mecanicul Bruni, mâncară şi ei voioşi.

Noaptea trecu după cum conveniseră. Cei trei cercetaşi se înapoiară la aeroplan, iar cei doi naufragiaţi dormiră ca de obicei în casa lor gheaţă.

Pe când tinerii săi patroni adormeau Zomba mânca şi el apoi se culcă, deoarece nu era nevoie ca să vegheze.

Cercetaşii nu dormeau greu şi dacă vântul s-ar fi ridicat şi *Aerocul* ar fi fost zguduit desigur că ei ar fi simţit şi s-ar fi deşteptat imediat.

Dar noaptea fu foarte liniştită; iar la răsăritul soarelui cercetaşii şi Zomba se deşteptară în cea mai bună dispoziţie.

Dar primul lor strigăt fu:

— Banchiza!

Prodigios spectacol! Banchiza se întindea la infinit spre sud, fiind mărginită în dreapta şi în stânga de apă iar în fund se rezuma de un munte de gheaţă cu creste ascuţite ce se înălţau una peste alta, desprinzându-se fantastic cu imaculata lor albeaţă pe fondul albastru al cerului.

Banchiza nu mai era decât la vreo treizeci de metri de iceberg, care în cursul nopţii fusese împins spre ea.

Deodată căpitanul şi mecanicul de pe iceberg înaintară în fugă pe platforma circulară, strigând celor trei cercetaşi:

— Vreţi să faceţi o vânătoare de urşi înainte de a pleca?

— O vânătoare de urşi? De urşi aibi? exclamă Marius.

— Vezi bine!

— E chestie de un sfert de oră, observă căpitanul. N-o să ne întârzie prea mult. Vreţi?

Raimondo, Marius şi Jean Bart se consultară din ochi şi Raimondo răspunse:

— Cum nu!

— Atunci înarmaţi-vă şi noi ne ducem s-aducem barca.

Nu era nici o primejdie să părăsească pentru un moment aeroplanul bine legat de iceberg, deoarece marea era calmă şi nu sufla nici un pic de vânt.

Hotărâră ca şi Zomba să ia parte la expediţie.

Cei trei cercetaşi şi negrul se urcară în barca pe care o conduceau căpitanul şi Bruni. Ocoliră icebergul şi atunci se găsiră în faţa unui urs.

— Pe cinstea mea! observă Marius. Nu-i ie de loc frica de noi!

— E enorm! adăogă Jean Bart.

— Fiţi prudenţi, sfătui căpitanul. Aceste animale sunt de o vigoare şi de o ferocitate teribilă. I-am vânat de atâtea ori şi ştim cum să procedăm cu ei. Dacă lovitura dă greş şi dacă ursul poate ajunge pe unul din vânători, acesta e pierdut.

— Bun! zise Raimondo. Vom trage de la o sută de paşi!

— La naiba! protestă Jean Bart, am vânat animale mult mai periculoase.

— Debarcăm? întrebă Marius.

— Când vreţi, răspunse Marietti.

Nu erau decât la vreo nouăzeci de metri de ursul alb.

Era o bestie enormă, mare ca un cal şi care sta nemişcată, privind pe inamicii săi.

— Bruni, ordonă căpitanul, nu mai vâsli.

Barca alunecă încă puţin pe apă, apoi se opri.

— Atenţie, băieţi, zise căpitanul întorcându-se la cercetaşi. Sunteţi gata?

— Da.

Dar, în clipa aceea ursul le întoarse spatele şi porni repede spre marginea banchizei.

Şi animalul aruncându-se în apă, înotă cu repeziciune îndreptându-se spre iceberg ca şi când ar fi căutat nu numai un refugiu ci şi o pradă.

— Ei, exclamă căpitanul, dacă-şi închipuie ca să ne scape, se înşală! Bruni, ia frânghia. Când vom trage o vei azvârli.

Din fundul bărcii Bruni luă o frânghie care avea la capăt o greutate de plumb.

Şi explică cercetaşilor că spre a împiedica ca urşii sau focile să fie târâte de curenţi sau să se scufunde în apă, le azvârleau o frânghie, după ce trăgeau un foc de carabină.

— Atenţie Bruni! comandă căpitanul. Eşti gata?

— Da sunt gata.

— Atunci, stai în gardă şi îndată ce vom trage, azvârle frânghia.

Ursul înota, mârâind şi îndreptându-se spre iceberg, iar Jean Bart care vâslea făcu să alunece barca spre bestie.

Nevoind să smulgă căpitanului gloria primului foc de puşcă, Raimondo ordonă lui Marius şi lui Zomba să nu tragă, el însuşi ne luând arma de pe umăr.

Rămaseră deci simpli spectatori ai acestei interesante vânători. În timpul acesta căpitanul luase arma la ochi şi deodată strigă:

— Foc!

Şi apăsă pe trăgaci.

Bruni azvârlise în aceeaşi clipă frânghia. Glonţul şi frânghia atinseră pe urs în acelaş timp..

Dar, cum în clipa în care Marietti trăgea, ursul mişcase capul într-o parte, glonţul nu lovi capul ci umărul, pe când frânghia se încolăcea de mai multe ori în jurul gâtului. Animalul avu o tresărire, scoase un urlet teribil, se întoarse şi cu toată rana începu să înoate cu putere înspre barcă!

— Încă un glonţ căpitane! strigă Bruni.

Cei trei cercetaşi rămăseseră încă spectatori, fiind atât de interesaţi de această scenă încât nici nu se gândeau să puie mâna pe carabine.

Căpitanul ochi din nou; aşteptă ca ursul să fie aproape şi îi înfipse un glonţ în ochiul stâng.

Animalul scoase alt strigăt şi mai teribil şi se scufundă o clipă în apa pe care o înroşi cu sângele său. Dar reapăru imediat la suprafaţă.

Nu murise încă.

Era zguduit de înspăimântătoare convulsiuni şi zbătându-se îşi vârî ghearele de la o labă în flancul bărcii care sub greutatea bestiei se

apleca atât de brusc încât Bruni, Raimondo, Marius şi Jean Bart îşi pierdură echilibrul.
    Căzură în apă şi căzură în aşa mod încât, Bruni se rostogoli între labele ursului.
    Acesta se zbătea în convulsiunile agoniei. Era zguduit cu violenţă. Labele sale întâlniră întâmplător corpul mecanicului şi îl apucară de cap. Se auzi un urlet de durere şi de disperare şi cei trei cercetaşi care înotând ajunseseră iarăşi la barcă auziră pe Zomba, care, printr-o adevărată minune nu fusese răsturnat – strigând din răsputeri:
    — El îneacă! El îneacă!
    În acelaş moment Zomba trimitea un glonţ în craniul ursului, care se înverşuna asupra nenorocitului Bruni.
    Marius văzu corpul afundându-se în apă, pe când ursul continua să se zbată în groaznice convulsiuni.
    Lăsă pe Raimondo şi pe Jean Bart să se urce în barca ale cărei vâsle le ţinea căpitanul şi înotă în direcţia mecanicului. Reuşi să-l prindă de cămaşă şi îl scoase lă suprafaţă.
    Şi Zomba care se aruncase şi el în apă îl ajuta.
    Căpitanul apucase frânghia.
    Toate aceste mişcări se făcuseră cu cea mai mare repeziciune dar şi cu oarecare confuziune, căci fiecare dintre eroii neaşteptatei drame, nu se gândise decât la el, la obiectul care solicitase atenţia sa imediată.
    Căpitanul legă frânghia care trăgea ursul la prora bărcii şi ajută pe Marius şi pe Zomba să ridice corpul neînsufleţit al lui Bruni.
    Raimondo îngenunchie lângă dânsul pe când Jean Bart îl examina.
    Craniul nenorocitului fusese sfâşiat adânc de ghearele bestiei şi creierul curgea din răni.
    — E mort, nu-i aşa? întrebă căpitanul cu lacrimile în ochi şi tremurând de durere.
    — Da, e mort! răspunse grav Raimondo.
    Ce dramă fulgerătoare şi neaşteptată! Nu trecuseră nici cinci minute din clipa în care, zâmbitor, căpitanul trăsese primul glonţ care lovise pe urs.
    Şi acum, tovarăşul său era mort.
    Mort în felul cel mai stupid, când ursul era în agonie, mort din pricina unuia din acele accidente care ne fac să credem în fatalitate!
    Mai multe minute căpitanul plânse pe cadavrul tovarăşului şi amicului său. Plângea şi totuşi trebuia să facă o sforţare ca să creadă în realitatea unei morţi atât de neaşteptate.
    Dar Raimondo îl atinse uşor pe umăr:
    — Curaj, căpitane… Moartea e totdeauna în jurul nostru! Vă ameninţa de atâtea luni. Şi ne ameninţă pe toţi în fiecare zi! Trebuie s-o primim cu gravitate şi curaj. Bruni nu va mai suferi… Să-l ducem la

iceberg şi să-i pregătim funeralii demne de un marinar. Apucă vâslele, Jean Bart.

După câteva minute barca acosta lângă aisberg. Trăgea în urma ei corpul ursului.

Zomba o legă bine de drugii de fier înfipţi în gheaţă. Iar Marius şi Raimondo transportară până la uşa casei de gheaţă cadavrul mecanicului.

Fu înfăşurat şi cusut într-o pânză, căci în adăpostul naufragiaţilor se găseau încă multe vele de pe corabia sfărâmată. Luară apoi o ancoră veche şi o legară de piciorul lui Bruni pentru ca greutatea ei să târască trupul în fundul mării.

Marietti, plângând, murmură o rugăciune, la care cei trei cercetaşi răspunseră împreună:

— Amin!

Apoi, ridicând mâna, căpitanul ordonă:

— Daţi drumul!

Raimondo şi Marius se ridicară, dând drumul cadavrului, are alunecă atingând apa, apoi dispăru.

Cei trei tineri, căpitanul şi abisinianul rămaseră ca împietriţi privind valurile care înghiţiseră pe bietul mecanic, tocmai când putea spera că va revedea patria şi pe ai săi. Marius murmura în sine:

— N-avem noroc şi pace! Expediţia noastră la Pol e un alt insucces! Hotărât lucru suntem într-o perioadă de nenoroc. Cred că am face mai bine să ne întoarcem în ţările civilizate şi să stăm câtva timp liniştiţi… Dacă nu… o să ni se întâmple vreo nenorocire.

Jean Bart auzise aceste cuvinte pe care Marius le şoptise aproape. Se întoarse spre dânsul şi aplecându-se la urechea ti îi spuse:

— Ai dreptate, Marius. Dar pentru a lupta în contra acestui nenoroc, nu cred că ar fi un mijloc bun să ne oprim într-o ţară oarecare şi să nu facem nimic. Dimpotrivă, trebuie să călătorim, să ne ducem cât mai departe. E dureros că voiajul nostru la pol a fost întrerupt de un accident atât de tragic şi de neaşteptat dar după ce vom însoţi pe căpitanul Marietti până la Melburn, eu sunt de părere să ne întoarcem iarăşi la polul sud.

— Ai dreptate! exclamă Marius. Mi-ai schimbat cu totul ideile. Eram impresionat de tragicul sfârşit al acestui nenorocit.

— Dar Raimondo ce zice? întrebă Jean Bart.

Raimondo, auzise cuvintele camarazilor săi.

Se întoarse şi – cu jumătate glas, ca să nu fie auzit de căpitan, care privea trist marea – zise:

— Jean Bart are dreptate. Vom pleca peste câteva minute ca să ducem pe căpitan la Melburn, apoi, după ce ne vom reaproviziona cu benzină, ne vom întoarce la polul sud. Nu e demn de noi să fugim în faţa unei impresii, care nu poate fi decât trecătoare.

— Ne-am înţeles, răspunseră împreună Marius şi Jean Bart.

Apoi căutară toţi să consoleze şi să încurajeze pe sărmanul Mariette.

Şi, din fericire, fură ocupaţi de preparativele plecării.

Îmbarcară pe bordul *Aerocului* câteva obiecte personale ale căpitanului, apoi îi se făcu loc în nacelă, scoţându-se mai multe bidoane cu benzină pe care le lăsară pe iceberg.

Deoarece direcţia curentului care trăgea icebergul era; însemnată pe hartă şi ştiind cu ce viteză se mişca, un simplu calcul arătă lui Jean Bart în ce loc vor găsi icebergul după câteva zile.

Şi o oră abia după teribila dramă, aeroplanul zbura cu mare viteză spre sud.

Ajunseră fără incidente la Insula Companiei regale şi aterizară în locul în care aterizaseră la prima trecere.

De acord cu căpitanul, exploratorii aşteptară liniştiţi distrându-se între timp cu studierea obiceiurilor pinguinilor, sosirea vaporului care trebuia să le aducă de la Melburn provizia de benzină.

Vaporaşul nu se făcu să fie aşteptat prea mult căci era deja de trei zile pe drum şi trei zile după sosirea cercetaşilor acostă la ţărmul insulei.

După ce fu descărcată benzina, Marietti se îmbarcă pe vaporaş căci rămăsese stabilit că de la insulă cercetaşii se vor despărţi de dânsul.

Într-adevăr, nu era nevoie să-l însoţească până la Melburn.

Şi cercetaşii plecară iarăşi spre pol.

Astfel planurile lor fuseseră de multe ori modificate după capriciul împrejurărilor. Întâlnirea icebergului şi accidentul mecanicului le dezorientase spiritul.

Ardeau de nerăbdare să zboare iarăşi în văzduh, departe de orice piedică.

Programul lor, acum când puteau zbura o săptămână întreagă fără să fie nevoie să se reaprovizioneze cu benzină, era să străbată regiunea polară de la o extremitate la alta a diametrului cercului polar antarctic.

Voiau să treacă pe deasupra polului spre a urca spre nord după ce vor fi zburat în jurul calotei australe a pământului, spre a ateriza apoi la Punta Arenos, cel mai meridional punct civilizat al Americii de sud. La pol voiau să se oprească doar pentru a împlânta drapelul italian alături de cel norvegian al lui Amundsen.

CAPITOLUL IV
O dramă în gheţurile eterne

De data aceasta, cercetaşii erau hotărâţi să nu se lase să fie opriţi de nici un obstacol şi să ajungă la polul sud şi apoi să plece, zburând mereu în linie dreaptă, spre a ateriza la Punta Arenos.

Hotărâseră să zboare, fără a se mai opri în Insula Companiei regale, direct până la ţara Adeliei şi de acolo să plece în căutarea icebergului pentru a lua benzina pe care o lăsaseră pe el.

Programul fu executat întocmai fără incidente şi, înainte de a se înnopta, regăsiseră icebergul.

Se opriră în apropierea lui şi cum barca naufragiaţilor rămăsese acolo, azvârliră în ea o mică ancoră şi o traseră spre *Aeroc.*

Voiau să petreacă noaptea pe iceberg, dar spre mai mare siguranţă, reuşiră să transporte *Aerocul,* cu ajutorul frânghiilor şi al pârghiilor ce le aveau la ei, pe prima platformă.

Acolo îl legară solid de drugii de fier înfipţi în gheaţă, apoi se duseră să se culce liniştiţi în casa de gheaţă, după ce mâncară o masă excelentă.

Dar, vremea fiind ameninţătoare şi noaptea fiind din ce în ce mai întunecoasă, stabiliră ronduri de pază pentru a fi gata la orice eveniment.

A doua zi, după o noapte liniştită, se îmbarcară din nou. Goliră mai întâi bidoanele cu benzină în rezervorul *Aerocului*, asigurându-se astfel pentru mai multe zile, deoarece mai luară pe bord şi câteva bidoane pline.

Ziua fu splendidă, dar monotonă.

Trecură deasupra banchizei şi a braţului de mare care o separa de pământul Adeliei şi însfârşit zburară deasupra acestei regiuni.

Imensa întindere de gheaţă era întretăiată ici şi colo de câte un vârf de stâncă, ce se ivea în mijlocul albeţei zăpezilor eterne.

Spre seară, după calculele lui Jean Bart, trebuiau să se găsească la 89”, 42” de latitudine, adică în vecinătatea locului unde se oprise expediţia căpitanului Scott în ziua de 15 Ianuarie 1912 înainte de a ajunge la pol şi de a se înapoia spre a muri în mod eroic împreună cu nenorociţii săi tovarăşi.

Şi nu mai erau decât la treizeci şi unu de kilometri de pol, după câte reieşea din jurnalul de călătorie al marelui explorator.

În noaptea aceea cercetaşii, cuprinşi de o nerăbdare febrilă, nu dormiră aproape de loc.

Aterizaseră pe o câmpie de gheaţă foarte netedă, pe care

înţepeniră bine aeroplanul de teama unei furtuni. Dar timpul rămase liniştit şi a doua zi putură pleca.

La gândul că peste câteva minute vor ajunge la polul sud, fiind primii, care făceau o călătorie atât de lungă cu aeroplanul, tremurau de bucurie, de nerăbdare şi de mândrie.

Ştiau că primul explorator al polului, Amundsen lăsase chiar la pol un cort pe care era înfipt drapelul norvegian şi că după dânsul căpitanul Scott împlântase alături drapelul englez.

Abia aşteptau să găsească înăuntru documentele referitoare la trecerea celor două expediţii.

Jean Bart cu instrumentele în mână, cu ochii fixaţi când asupra hărţii, când asupra busolei şi a cronometrului, număra minutele şi kilometrii.

Marius cerceta cu binoclul vasta întindere de gheaţă; cât pentru Zomba mai puţin interesat decât tinerii săi stăpâni, avea grijă să aibă mereu ceai fierbinte, din care le dă din când în când câte o ceaşcă spre a rezista frigului.

Termometrul arăta 34° sub zero.

Cu mâinile înmănuşate cu obrazul acoperit de o mască de pâslă prevăzută cu trei găuri pentru ochi şi pentru gură, cei trei cercetaşi nu vorbeau.

Se mărgineau dar din când în când să-şi ridice masca spre a sorbi ceaiul pe care li-l oferea Zomba.

Deodată Marius strigă:

— Stop! Polul sud!

Raimondo şi Jean Bart exclamară împreună:

— Vezi cortul?

— Da!

— Atunci coborâm, zise Raimondo.

Trei minute mai târziu roţile *Aerocului* atingeau zăpada, se afundau în ea, săltau iarăşi şi însfârşit ceva mai departe aparatul se imobiliză pe suprafaţa solidă a gheţei.

Cercetaşii şi Zomba săriră jos din nacelă. Departe, în fund o pată neagră se distingea precisă în mijlocul albeţei din jur.

Cei trei cercetaşi, urmaţi de Zomba porniră repede spre ea şi după ce parcurseră vreo trei mii de metri se opriră, cu inima bătând, în faţa unui mic cort deasupra căruia se înălţa un par de care flutura o bucată de drapel norvegian şi una mai mare, în care se distingeau culorile engleze.

E lesne de închipuit cu ce emoţie intrară. Era pe jumătate acoperit de zăpadă îngheţată şi lumina care intra prin deschizătura îngustă abia permitea să se distingă interiorul.

Raimondo, Marius şi Jean Bart aprinseră micile lor lămpi de buzunar şi văzură atunci o ladă de lemn pe care o deschiseră fără, greutate. În

ea se găseau cele două documente care dovedeau trecerea celor două expediţii.

Cei cinci învingători ai polului, îşi scriseseră numele în ordinea următoare:

Roald Amundsen,
Olaw Olarsen Bjaaland,
Helmer Hansen,
Sverre H. Hassel,
Oscar Wisting.
16 Decembrie 1911

Al document da numele tovarăşilor căpitanului Scott astfel aşezate:

Căpitanul Scott
Doctorul Wilson
Căpitanul Oates
Locotenentul Bowers
Subofiţerul Evans
17-18 Ianuarie 1912

În faţa acestor două mărturii, una a unei victorii complete iar cealaltă a unei victorii urmată de moartea eroilor ei, cei trei cercetaşi nu-şi putură opri lacrimile.

Iar Marius cu o mişcare impulsivă luă cele două documente şi le sărută.

Jean Bart, adusese cartea lui Carlo Rabat pe care i-o dase consulul la Melburn şi, acolo, sub cort, o deschise şi citi. Citi cu glas tremurător pe care se silea să şi-l stăpânească, dar care era adesea întrerupt de un sughiţ.

„Îndrăzneţii exploratori sunt pe drumul întoarcerii. Evans e grav desfigurat de ger. Wilson, în prada unei dureroase oftalmii din pricina zăpezii e aproape orb, totuşi umblă. Accidentele se ţin lanţ, greutăţile sporesc, gheaţa e din ce în ce mai rea; o ceaţă deasă acopere imensitatea. Mergând foarte încet, Scott se vede nevoit să reducă porţiile, căci de nu proviziile s-ar termina înainte de sosirea la marele depozit lăsat pe gheaţă înainte de ajunge la pol.

La 17 Ianuarie, Evans nu mai umblă decât târându-se şi de mai multe ori tovarăşii săi simt nevoiţi să se oprească spre a-l aştepta. Înainte de oprirea cea mare, nenorocitul cade leşinat.

În grabă îl transportă în cort, dar toate îngrijirile sunt zadarnice, zece ore mai târziu Evans îşi dă ultima suflare.

Frigul se înteţeşte, e adevărata iarnă polară. Noaptea termometrul

arată 40° sub zero, iar ziua se menţine la 25°, Situaţia devine din ce în ce mai critică. Căpitanul Oates are urechile degerate şi abia se mai poate mişca; o zăpadă, ca pulberea brăzdată de dungi adânci, împiedică sania să înainteze. Micul grup nu mai umblă, se târăşte.

La 25 Martie, Oates e aproape la capătul forţelor. Picioarele lui Wilson dădeau mult de grijă lui Scott. Şi din momentul acela jurnalul lui Scott nu mai conţine decât scurte însemnări.

La 10 Martie, Oates e extrem de rău.

11 Martie situaţia e disperată. Un vânt violent îi sileşte să se oprească după un drum scurt.

14 Martie, Oates la capătul puterilor imploră pe camarazi să-l părăsească înfăşurat în sacul său.

În câteva ore moartea îşi va fi desăvârşit opera. Căpitanul Oates, acest suflet nobil, acest mare erou, adormi seara cu speranţa că nu se va mai deştepta. Vai, această consolare îi fu refuzată de soartă.

A doua zi, când deschise ochii, vântul sufla încă. Deşi extrem de slab, Oates izbuti să se ridice.

— Ies şi voi sta puţin afară, zise el dispărând în vârtejul de zăpadă. Camaradul nostru se purtase ca un adevărat gentilom. Ne dorim s-avem acelaş curaj în faţa morţii.

Şi cu un sughiţ de plâns, Jean Bart murmură:

— Oates nu se mai înapoie. Cei trei supravieţuitori pornesc din nou. Furtuna continuă.

Murind de foame şi pe jumătate îngheţaţi nefericiţii exploratori văd, cu curaj, apropiindu-se sfârşitul. La 25 Martie înţeleg că totul e pierdut. Scott scrie acel admirabil apel către poporul englez, care a emoţionat întreaga omenire. Acel mesaj suprem ne rămâne ca o mărturie veşnică a seninătăţi de suflet dovedită de nişte oameni în faţa morţii.

Timp de patru zile exploratorii rezistă la torturile foamei. Apoi ceea ce era fatal se împlineşte: Wilson şi Bowers mor cei dintâi, Scott, în agonie, îşi adună puterile, aduce ultimile onoruri tovarăşilor săi de nenorocire şi de glorie; le înfăşură cadavrele în saci pentru noapte. Apoi se aşează în mijlocul cortului rezemat de parul central şi aşteaptă, liniştit moartea”.

Jean Bart tăcu. Cei trei cercetaşi plângeau şi Zomba îngenunchiat îndărătul lor îşi ascunsese capul în mâini.

După o lungă tăcere Raimondo murmură cu glas tremurător:

— Continuă Jean Bart şi citeşte cum au fost descoperiţi.

Şi Jean Bart, făcând o sforţare spre a-şi învinge emoţia citi povestirea lui Rabat, extrasă de consul din „Lecturi pentru toţi” şi lipită pe o pagină a cărţii:

„În căutarea eroilor. De când se petrecea acea înspăimântătoare dramă, exploratorii rămaşi în cartierul de iarnă făcuseră toate sforţările spre a veni în ajutorul şefului lor. De la 3 la 13 Martie doi oameni cu sănii trase de câini rămaseră la One Ton Camp pentru a conduce mai repede caravana de la sud la barăcile de la capul Tevans. În timpul acestei aşteptări fu o succesiune de furtuni şi de temperaturi extrem de coborâte; dar cu toate suferinţele lor, cei doi englezi rămaseră la postul lor până ce raţiile câinilor fură aproape epuizate. Abia atunci hotărâră retragerea.

Timp de 15 zile furtuna nu încetă. La 27 Martie o nouă echipă porni în căutarea şefului expediţiei. Dar nu ajunse nici la One Ton Camp. Era vădit ca se produsese o catastrofă dar la acea epocă a anului orice cercetări erau imposibile.

În primele zile ale primăverii, la 39 Octombrie, două echipe porniră spre One Ton Camp. Acel depozit nu fusese atins; continuară să înainteze spre sud… La 12 Noiembrie în mijlocul imensităţii de gheţuri se zări un punct… Recunoscură cortul lui Scott. Iuţiră paşii… pătrunseră sub fragilul adăpost şi lugubra tragedie fu dezvăluită în toată oroarea şi sublima sa măreţie.

Exploratorii strânseră colecţiile şi documentele lăsate de nefericiţii lor tovarăşi, în special preţiosul jurnal de călătorie al căpitanului Scott, apoi pe corpurile eroilor lăsară să cadă pânza cortului şi deasupra îngrămădiră blocuri de gheaţă şi de zăpadă. Peste această suprafaţă plană înălţară apoi o piramidă care domină imensitatea pustiului de gheaţă.

După împlinirea acestei datorii, caravana înaintă spre sud, în căutarea corpului lui Oates. Dar toate căutările rămaseră inutile. Caravana se reîntoarse la cartierul de iarnă.

Câteva săptămâni mai târziu membrii expediţiei văzură însfârşit, sosind momentul eliberării. La 18 Ianuarie 1913 vasul *Terranova s*ub comanda căpitanului Evans acostă lângă baracă. A doua zi – pe o înălţime ce domina staţia de aprovizionare, acest brav ofiţer înfipse în memoria lui Scott şi a tovarăşilor săi o cruce cu această simplă inscripţie:

A lupta, a căuta, a găsi, a nu se pleca niciodată".

Când terminară lectura Raimondo şi Marius, la un semn al lui Jean Bart, îngenunchează şi acesta din urmă murmură o rugăciune învăţată din copilărie. Raimondo şi Marius se rugară alături de dânsul. Apoi se ridicară ştergându-şi ochii împăiejenaţi de lacrimi.

Atunci Raimondo scoase din buzunar o hârtie tare, strânsă în patru pe care o pregătise dinainte împreună cu camarazii săi şi o puse în lada cu documente.

Pe ea erau scrise următoarele rânduri, dar nu cu cerneală, ci cu

sânge. Fiecare îşi făcuse câte o tăietură la degetul cel mare şi muiaseră în sânge un condei făcut de Marius dintr-o bucăţică de lemn.

„Cei trei cercetaşi din Italia: Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean Maria, Callega, zis Jean Bart, însoţiţi de credinciosul lor Zomba, îmbarcaţi pe hidroplanul *Aeroc* s-au oprit şi au consacrat o mică amintire eroismului victorios al exploratorului Amundsen şi al tovarăşilor săi şi eroismului învins de moarte al căpitanului Scott şi al tovarăşilor săi”.

Apoi Raimondo, închise lada încet şi ieşi cu paşi rari urmat de ceilalţi. El avea înfăşurat la brâu un tricolor italian. Îl desfăcu şi Marius, luându-l, se urcă sprinten pe pereţii îngheţaţi ăi cortului şi legă drapelul între celelalte două, care fluturau în bătaia vântului.

— Să tragem o salvă! zise Raimondo cu gravitate. La comanda sa ceilalţi trei cu braţele ridicate şi cu ochii la drapel traseră câte trei focuri de revolver strigând împreună „Trăiască Italia”.

Mişcătoarea şi simpla ceremonie era terminată. Aruncară o ultimă privire asupra cortului şi se înapoiară la aeroplan. Constatară că tuburile de încălzire pentru a împiedica îngheţarea benzinei funcţionaseră bine şi fiecare îşi reluă locul în nacelă. Peste câteva clipe îşi luau zborul.

Seara aterizau pe altă platformă de gheaţă şi noaptea trecu fără incidente. La patru de dimineaţă plecară din nou.

Dar, se părea că elementele voiau să se răzbune de acea violare a polului cu mijloace, care puteau evita aproape toate accidentele. Până-atunci zborul se făcuse fără nici o greutate, dar vai! Splendidul raid n-avea să se termine aşa cum speraseră cercetaşii.

CAPITOLUL V
A se înălţa sau a muri

La amiază aterizară pentru ca Jean Bart să poată lua poziţia. El anunţă că se găseau la 70° latitudine, exact pe al 80° de longitudine occidentală şi adăogă:

— Suntem în marginea Ţării lui Alexandru I, nu departe de locul în care a ajuns expediţia vasului „Belgica” în 1898. Peste câtva timp vom fi deasupra mării libere.

— Deci, strigă Marius, gheţurile eterne s-au terminat!

— Da, răspunse Jean Bart.

— Cu atât mai bine! observă Raimondo. Începusem să mă satur.

Se urcară iarăşi în aeroplan şi reluară zborul, în momentul acela sufla un vând cald şi brusc, temperatura se urcă la 5 grade sub zero.

Jean Bart, care observa termometrul, murmura:

— Semn rău. După câte spun exploratorii, un astfel de salt al temperaturii e preludiul furtunii.

Nu se înşela.

După un sfert de oră, fără ca ei să-şi fi putut spune destinde venea, se ridică un vânt puternic, care puţin lipsi să nu răstoarne *Aerocul.*

Cu o mişcare instinctivă apăsând pe pârghia de comandă – Raimondo restabili instinctiv echilibrai şi *Aerocul* îşi continuă zborul.

Dar aproape în acelaş timp o a doua şi o a treia răbufneală de vânt izbiră Aerocul întâi din faţă, apoi din flanc cu atâta violenţă încât nu mai puteau ţine direcţia voită.

Jean Bart care observa mereu termometrul, văzu cu uimire coloana de mercur coborându-se repede până la 19° sub zero.

An câteva clipe temperatura făcuse un salt de 14 grade!

Nu mai încăpea îndoială, era furtuna!

Un nor cenuşiu se înălţa din toate părţile orizontului. Străbătut de fulgere puternice; totuşi aeroplanul continua să zboare şi, de o dată, cercetaşii văzură dedesubt o imensă întindere de un albastru cenuşiu. Era Oceanul! Marea liberă!

Dar, în clipa în care scoteau strigăte de bucurie, aeroplanul fu cât pe aici să se răstoarne. Raimondo salvă situaţia manipulând la timp pârghia de înălţime. Dar zise în acelaş timp:

— Cobor. Nu mai putem rezista.

Profitând de o acalmie de două-trei minute, Raimondo cu un admirabil sânge rece ateriză. Aeroplanul se opri la doi metri de un zid de gheaţă care se înălţa ca un ţărm stâncos. Şi cercetaşii avură imediat senzaţia că se găsea mai la adăpost. Într-adevăr, acea barieră

îi proteja împotriva furiei furtunii.

Aterizarea se făcu în apropierea mării la un kilometru numai de o banchiză pe care vântul o împingea înainte. Printre largile crăpături produse de uragan în gheaţa banchizei marea „fumega”, după cum spun marinarii.

Având o temperatură mai caldă decât a aerului, apa forma coloane de vapori pe care soarele le iradia în culorile curcubeului. Dar, în curând nori de zăpadă purtaţi de vânt acoperiră tot cerul. Aerul era saturat de electricitate.

La extremitatea degetelor, la vârful firelor metalice, la vârful aripilor şi la extremităţile elicei, cei trei cercetaşi vedeau strălucind mici flăcări albăstrui, numite flăcările Sfântului Elm.

Cercetaşii se gândiră numai decât la stabilitatea aeroplanului. Sărind jos din nacelă, se străduiră să înfigă în jurul aparatului câţiva pari de fier de care să lege frânghiile.

Erau siliţi să se oprească la fiecare minut ca să respire şi de câte ori voiau să reînceapă lucrul erau zguduiţi de furtună care-i făcea să se clatine pe gheaţă. Aeroplanul gemea din toate încheieturile. În fiecare clipă, tinerii exploratori, se temeau să nu vadă vreuna din aripi sau chiar amândouă smulse şi duse cine ştie unde, sau fuzelajul răsucindu-se şi devenind inutilizabil.

Se învârteau într-un soi de semiobscuritate în jurul aeroplanului, consolidând parii, asigurându-se de tensiunea frânghiilor în timp ce temperatura se coborâse, după cum constată Jean Bart, la 33° sub zero.

Temperatură grozavă, când trebuie să lupţi în contra vântului şi a zăpezii să mânuieşti frânghii, ciocane şi drugi de fier.

Dar, cercetaşii ştiau din cele ce cetiseră despre exploratorii polari că în asemenea împrejurări, trebuiau să se ferească de a atinge eu mâinele goale un obiect metalic, deoarece se produce imediat o arsură adâncă, foarte greu de vindecat. Aşa că nu-şi scoseseră mănuşile, dar asta le îngreuna mult lucrul.

La un moment dat, urletele vântului care pătrundea printre crăpăturile banchizei şi zgomotul valurilor deveniră atât de puternice, încât cercetaşii nu se mai puteau auzi chiar dacă urlau obraz lângă obraz şi pe când şedeau strânşi câteşi trei împreună cu Zomba sub aripa stângă a aeroplanului, rezemaţi de peretele de gheaţă, auziră o pârâitură înspăimântătoare şi văzură frânghii rupte, cabluri desprinse şi aripa dreaptă smulsă şi dusă de vânt.

Un strigăt de groaza ieşi din gâtlejul lor şi, instinctiv, alergară după aripă.

O văzură învârtindu-se vertiginos în aer, apoi căzând greoi, apoi înălţându-se din nou, fiind luată ca un fir de pai şi însfârşit readusă de un vârtej la câţiva metri de ei şi înfiptă în peretele de gheaţă.

Cercetaşii urmăriseră acele evoluţii împreună, cu gândul s-o prindă, s-o trântească la pământ şi să se aşeze pe ea aşa încât să nu mai poată fi smulsă.

Dar, nu putură ajunge până la ea; se înfipsese la cinci sau şase metri înălţime în peretele neted.

Şi vântul sufla atât de tare încât o ţinea acolo ca când ar fi fost prinsă în cuie.

În timpul acesta vârtejurile de zăpadă îşi sporeau intensitatea. Şi în câteva minute, sub ochii lor, cercetaşii văzură dispărând aripa sub un zid de gheaţă, care se forma deasupra ei.

Dealtminteri zăpada acoperea şi aeroplanul şi i-ar fi acoperit şi pe dânşii dacă nu s-ar fi mişcat.

Disperarea lor era fără margini.

Să se urce în aeroplan ar fi însemnat să se expuie la moarte, deoarece, în fiecare clipă, frânghiile şi cablurile cu care era legat erau rupte şi aeroplanul putea fi răsturnat târât pe gheaţă şi sfărâmat în mii de bucăţi.

Situaţia era atât de înspăimântătoare, încât cercetaşi redeveniră, în acele clipe copii care erau în realitate sub cuirasa de forţă şi energie pe care şi-o făcuseră în viaţa lor aventuroasă.

Da, redeveniră copii, căci, în mijlocul groaznicei furtuni căzură în genunchi lângă aeroplanul bătut de vânt şi împreunând mâinele, începură să strige toţi împreună:

— Ajutor! Ajutor!

Citiţi urmarea în fascicula nr. 26 a CELOR TREI CERCETAŞI:

INSULA PAŞTELUI.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI